

TIMPUL (EINSTEIN RATEAZĂ)

"Timpul" este singura categorie care, pentru Homo sapiens, pare a scoate imaginea pe care acesta și-o face despre Univers, dintr-un context strict geometric. El "găurește" "forma" (singurul atribut al "întregului"), trecând-o în starea de "părți" (care relaționează cauzal).

Pentru a "umple" aceste goluri în "formă" (spre a o putea "vedea" ca atare, nu pe "părți") trebuie să dăm "timpului", un corespondent strict "geometric"!

Dar pentru a putea stabili acest lucru ar trebui să descoperim adevărata lui natură.

Pentru Homo sapiens el separă, doar, "cauza" de "efect" (care nu se pot suprapune) și într-un sens bine determinat (de la "cauză" la "efect").

Dar ce reprezintă aceste două fenomene, "cauza" și "efectul"? Sunt ele procese complet distincte care așteaptă intervenția lui Homo sapiens ca să intre în relație și/sau relația să fie constatată. De ce n-au fost în relație până la această intervenție? Sau au fost? Organismul nu poate lua contact cu exteriorul intermitent (cu "pauze" spațiale - geometrice)!

Asta ar însemna că în acele intervale este "mort"! Și mai mult: dacă aceste "pauze" există, doar ele, creează artificial "începuturi", "sfârșituri" și o limită "spațială" fenomenelor observate.

Întrebarea este: sunt ele reale sau sunt "pauze" induse, exclusiv, în modul de observare ale omului?

Am arătat mai sus că reacția normală a organismului ca "întreg" la stimulii exteriori este quasiinstantanee (necauzală). Dar în cazul unui organism forțat să "învețe" reacția pe "părți" (structuri distincte spațio-funcțional) la aceiași stimuli? Atunci, comunicarea între aceste părți (care se face pe cale chimică, cu latența inerentă acestui tip de reacție) nu mai poate fi caracterizată de simultaneitatea proceselor și, implicit, ar genera reacții mult mai lente din partea organismului. Rezultă că, în timpul desfășurării acestei prelungite reacții, omul nu mai poate observa nimic în jur. Recunoașteți "tabloul"? Vă simțiți degetul mare de la piciorul stâng? Poate acum, după ce ați citit întrebarea... Dar înainte? Mai ales că degetul nu era "mort"! El ar fi trebuit să transmită informații permanente! Dar noi tocmai eram în "pauză" din punctul lui de vedere... Într-o stare ca asta n-am putut primi mesajele (implicit o parte a imaginii "întregului" mediu).

Așa că întrezărim o concluzie foarte neplăcută: aceste "pauze" de observare a mediului, ale organismului funcționând pe "părți", echivalând cu perioade în care organismul este "mort", introduc în modul nostru de observare (care echivalează cu modul în care "viețuim") "timpul", cu proprietățile lui de mai sus.

Și, deasemenea: atâta "timp" (sic) cât există, el "omoară", puțin câte puțin, organismele umane. În cazul animalelor (pentru că întrebarea este inevitabilă) limitarea observării mediului (deci a "vieții", implicând reacțiile respective), nu mai este "temporală". Pentru ele timpul nu există, ele nu funcționează pe "părți" decât pe lângă casa omului. Pentru ele limitarea este exclusiv spațială (indusă de ecosistem). Ele mor din lipsă de "spațiu".

Noi am putea trăi veșnic dacă am reveni la funcția noastră reală, de "OCHI" complet, care poate observa " ÎNTREGUL".

Pe scurt: cel puțin unul dintre aspectele care caracterizează natura timpului este acela că el reprezintă "pauze" de observare induse de modul cauzal (pe "părți") de observare a Universului, de către Homo sapiens.

În conexiune directă cu această situație este faptul că "cineva" a profitat de starea de lucruri de mai sus și a încercat să pună "găurile" ("pauzele") în observare pe seama unui context exterior organismului. Luând în considerare un mod "parțial" de a observa Universul (prin lumină) Einstein a emis Postulatul 2 al Teoriei restrânse a relativității care spune că "pauzele" în observare apar din cauza a ceea ce se pierde pe drumul semnalelor care ne leagă cu exteriorul, care au o viteză limitată: viteza luminii în vid. Dupa cum cunoaștem, aceste efecte (generarea de "relativității" "pauzelor" în "observarea" mediului) se "însumează", așa cum era de așteptat, cu "pauzele" fixe, determinate, în "observare", apărute din cauza "timpului", cu care au o natură similară.

Faptul că acum durata "pauzelor" este relativă ("timpul" și "spațiul", prin "valoarea" sa, proporțională cu "timpul", sunt relative), și acest fenomen are, aparent, o origine independentă de organism (viteza relativă de deplasare față de fenomenul de observat), face doar că "pastila timp", ca atare, să fie înghițită mai ușor.

În realitate "lumina" este un fenomen strict geometric care se referă la procesul "decodării" amestecului de forme (a "corpurilor"). Depinde astfel, exclusiv de „formă" (de mediul prin care se propagă). Viteza „limitată" ține exclusiv de diferența formală (fixă) dintre cele două moduri de contact cu exteriorul ale organismelor (structuri geometrice deasemenea fixe): ca

"ÎNTREG „ și "pe părți". Care moduri de contact sunt determinate de "fracturarea" structurii ADN-ului complet.

Tocmai de aceea "lumina" este, si ea, doar un alt fenomen al Universului material care exista doar in "mintea" lui Homo sapiens, asa cum se va arata mai jos.

Deci, există domenii la care, APARENT, avem acces direct (acces pe care îl putem controla). Dar acestea sunt formate (exclusiv EXPERIMENTAL) din "bucăți" (sunt domeniile, în care cauzalitatea, implicit "timpul", au sens).

Asta ar înseamna că dacă se "construiește un algoritm" (cauzal), "pauzele" ("timpul") implicate în desfășurarea sa, se suprapun modelabil peste "pauzele" ("timpul") care determină relațiile cauzale dintre părțile constituente, concrete, ale unui eventual experiment.

Și cel mai bun exemplu, în acest caz, este acela că, în întreg Universul, în afară de accelerațiile datorate gravitației ("căderea" corpurilor și accelerația centripetă suportată de corpurile care "gravitează" în jurul unor surse gravitaționale), TOATE CELELALTE SUNT "PRODUSE", EXCLUSIV, ÎN EXPERIMENTE UMANE. ADICĂ SUNT REZULTATUL UNOR ACȚIUNI INTERELATE CAUZAL (care au la bază "motoare"). Cu alte cuvinte, domeniul accelerațiilor, la care avem acces, este "produs" chiar de noi. "Gravitația" în sine NU ESTE MODELABILĂ CAUZAL! De aceea este nevoie de Principiul de Echivalență. Este un "cerc vicios" rupt, astfel, de realitatea exterioară nouă. Iar Einstein, prin Principiul de Echivalență, vrea să lege un domeniu exterior realității cu realitatea însăși: acțiunea gravitațională (vezi mai sus).

Pentru a extinde aceste domenii "dimensiunile pauzelor" sunt, în mod bine intenționat, limitate cu ajutorul aparaturii. Numai că în acest mod este declanșată o "catastrofă": se permite accesul la "părți" ale fenomenelor. După cum am arătat, "părțile" unui fenomen sunt "altceva" decât "întregul" fenomen. Modelele lor vor fi grevate de această stare de lucruri: nu vor putea forma modelul "întregului". La limită nu vor putea forma un "întreg", în general.

Modelele fenomenelor vor deveni "relative" ("cauzalitatea" se transformă în "densitate de probabilitate"- funcția).

Și asta se întâmplă la nivel "micro" (impulsul "p" din relația de incertitudine a lui Heisenberg conține "timp" a cărui valoare masurabilă este, deci, condiționată de relația însăși) și la nivel "macro" (Transformările lui Lorentz).

Altfel spus, așa cu creăm domenii la care avem acces, noi înșine putem "crea", exact în același mod, și domenii la care nu mai avem acces.

"Legile generale" însă, (relațiile dintre fenomene), există exact în domeniile în care cauzalitatea nu poate fi controlată. Adică în exteriorul experimentelor, în mediu, acolo unde fenomenele nu contează decât că "forma" în relația cu mijloacele noastre fiziologice. Acolo fenomenele sunt "descoperite" ("OBSERVATE"), ori de câte ori se dorește acest lucru, nu fabricate.

Să fie doar o coincidență? Dacă nu este, ar fi o dovadă în plus că realitatea (singură care "raspunde", de fapt, semnalelor "căutărilor" - noastre) este necauzala, "geometrică".

Iar "timpul" ("cauzalitatea") este exclusiv "legat" de artefactele noastre, de modul nostru de observare (cu "pauze").

Aici revin cu ce am spus mai sus, referitor la limbajul formal, folosit în modelarea fenomenelor de știință:

"Definiție: elementele formale folosite în realizarea acestor modele ("amintiri", "previzuni") sunt acceptate ca fiind "IDEI" (cu o natură strict geometrică - "informațională").

Este materializat astfel faptul că "IDEILE" reprezintă "IMAGINI" ale obiectivelor parțiale de atins și depășit pentru satisfacerea necesităților fiziologice (ceea ce își "imaginează" câinele când se aprinde becul, încât se ajunge la secreția acidului clorhidric în stomac), obiective introduse artificial (nu există în natură) pe baza algoritmului impus (reflexe conditinate) din "altă parte".

Dacă între observarea unui fenomen (CAUZA) și descrierea sa prin limbaj formal (EFECTUL) există o anumită latență (pe baza folosirii algoritmului și având ca suport un mecanism fiziologic concret), durată măsurabilă în timp, atunci relația între CAUZĂ și EFECT are o natură (cum altfel?) CAUZALĂ! De aceea orice descriere a unui fenomen este acceptată de știință (care există numai pe baza modelelor formale), ca fiind corectă, numai dacă implică "CAUZALITATEA!"

"TIMPUL" ar fi, deci, opusul "forme" (adică lipsa "forme").

"Existența" lui, care, în aceste condiții, nu face parte din realitate, subliniază natura strict geometrică a acesteia din urmă.

Un organism, chiar dacă funcționează pe "părți" (sau mai ales din această cauză), ca cel al lui Homo sapiens, trebuie totuși "asamblat". Asta ar însemna că "pauzele", ca orice alte procese fiziologice, care pot genera, prin

mecanisme feed-back pozitiv, intrarea în oscilații necontrolate, cu destabilizarea sistemului, trebuiesc compensate (anulate) printr-o buclă feed-back negativ cu un "surogat" de proces, opus pauzelor.

Acesta este reprezentat de observarea indicațiilor "ceasornicului".

Ele dau senzația că nu există aspecte pierdute prin observarea cu "pauze": întodeauna, în locul acestora, există o informație care are aparență geometrică dar care, cu toate acestea, nu are "formă" (poate fi integrată formal oricărui alt context geometric specific).

INDICAȚIILE CEASORNICULUI - "TIMPUL" POT ÎMPĂRȚII
"ÎNTREGUL", GEOMETRIA (CARE ESTE CONTINUĂ) ÎN "PĂRȚI"!

Deasemenea: INDICAȚIILE CEASORNICULUI - "TIMPUL"- POT PUNE ÎN
RELAȚIE, PRIN NATURA LOR, FENOMENE COMPLET DITINCTE DIN
PUNCT DE VEDERE GEOMETRIC!

De câte ori n-ați întrerupt o conversație plăcută, cu cineva drag, pentru că trebuia să ajungeți, la o anumită oră, la o întâlnire importantă!

Dar cum, de fapt, "totul este formă" care ar fi, totuși, semnificația geometrică a indicațiilor ceasornicului ? Un eventual răspuns ne-ar da posibilitatea să "traducem" modelele descriptibile în "timp" într-o "limbă" strict geometrică.

In consecința ar trebui descris, mai întâi, suportul unui astfel de „limbaj geometric”. L-am numit „realitatea geometrică” (r.g.).

Acest suport „exista” geometric dar se manifesta pe criterii exclusiv dimensionale: „forme” au sau nu sens în raport cu un anumit context geometric în funcție de

dimensiunile relative dintre acestea și context. Generic vorbind „forme” au sens dacă se pot „vedea” în acel context. Asta presupune existența unei categorii care să aibă posibilitatea de a „vedea” și a „decide” dimensional dacă o formă „exista” sau nu în contextul geometric respectiv, și pe care generic, acum, o voi numi „observator”. Și, deasemenea, mai presupune ca aceasta categorie să se manifeste dar, în același timp, să nu reprezinte ceva exterior modelului acestui suport pentru a nu-l lipsi de selfconsistență. La un moment dat, mai jos, va fi definit cu scopul de a satisface această necesitate o categorie numită „ADN-ul complet”.

Deci:

Se postulează existența unor "zone" care, generic, ar putea fi numite "particule", care conțin în interiorul lor "ceva" ce nu se poate integra într-un context geometric exterior pentru că intervalele dintre eventualele elemente sunt, dimensional, prea reduse ca să aibă, la acest nivel (la

exterior), sens geometric (ceea ce "există" acolo este prea "departe" pentru exterior). Dar "particula", ca atare, împreună cu altele cu aceeași natură, poate genera, în exteriorul lor, un context geometric bine definit.

La ce mă refer, în mod concret: În "spațiul" infinit existau "particule" ca cele descrise mai sus. Unele dintre ele manifestau însă un soi de "independență" geometrică. Pentru că fiecare dintre ele să aibă sens, în mod independent, din punct de vedere geometric (adică să nu fie integrate, împreună cu altele, în vreo simetrie oarecare) trebuia să manifeste ceva în sensul unei "mișcări" relative, fiecare față de toate celelalte. Asta echivalează și cu existența posibilității ca ele să se "întâlnească", în "mișcarea" lor, într-un "punct" (în orice caz, o zonă cu proprietati speciale, cu dimensiuni care să dea sens "proceselor" interioare acestor particule și a cărei descriere, cu mai multe detalii, se găsește în manuscrisul Teoriei Gravitaționale a Vieții). Sub influența acestor procese interioare, devenite manifeste (ca "părți", din cauza apropierei suficiente) în "punctul" de întâlnire (ceea ce, generic, ar putea fi numit "interacțiune"), "particulele" își vor pierde totala "independență" geometrică (apare o relație "formametrică" neliniară). Așa că dintr-un număr de simetrii distincte egal cu numărul de particule (practic o infinitate) se ajunge la un număr finit de simetrii care vor fi susținute de toate "particulele". Și care simetrii vor continua drumul "particulelor" dincolo de "punctul" de întâlnire, generând un context bine determinat și fix din punct de vedere geometric dar care se "umflă" dimensional. Acest context va fi denumit mai jos "realitate geometrică" (r.g.).

Acum o să încerc să dau doar o imagine intuitivă:

Închipuiți-va un balon pictat. Pe măsură ce se umflă figurile respective nu și schimbă forma ci doar dimensiunile. Din punctul lor de vedere umflarea balonului nu este sesizată în nici un fel. Descriu un soi de "big-bang" strict geometric (care lasă formele neschimbate ("invariante")).

Pentru a clarifica trebuie stabilit că "realitatea geometrică" - "ÎNTREGUL" este finit din punct de vedere geometric. Adică numărul de "forme"(simetrii) incluse, DISTINCTE, este finit. "Spațiul" în care acestea se pot extinde (rămânând invariante) este "infinit". Asta apropo de contradicția nesoluționată, dintre "finit" și "infinit", analizată de Kant.

"Particulele" integrate, pe principiul independenței geometrice, în "realitatea geometrică" care se manifestă ca un "ÎNTREG" respectă următorul principiu: fiecare "particula" face parte, simultan, din toate simetriile din care este constituită "realitatea geometrică". Adică sunt simultan și strict "echivalente". Asta pentru că simetriile distincte nu pot constitui, în nici un context, "părți" ale "realității geometrice". Ele pot fi

percepute, EVENTUAL, ca atare doar prin compararea cu anumite simetrii exterioare r.g. (despre care voi vorbi mai jos) cu care sunt echivalente ca forma si dimensiune.

Fiecare dintre «particule» constituie o zonă de "intersecție" a tuturor simetriilor "realității geometrice" (date ca forma dar «extensibile» din punct de vedere dimensional).

Aici trebuie făcute anumite sublinieri:

Dacă orice particulă face parte simultan din toate simetriile din "realitatea geometrică"(r.g.) ar rezulta un paradox: aceste simetrii n-ar putea fi diferențiate. Ar exista o singură simetrie suportată de toate «particulele». Ori simetriile se diferențiază și prin faptul că unele sunt complet descrise de un anumit număr de «particule», altele de alt număr. Asta dacă «tabloul» ar fi unul static. Dar «particulele» au, în r.g., o mișcare relativă permanentă între ele, fiecare față de toate celelalte. Dacă o «particula» tinde să «părăsească» o simetrie celelalte se mișcă în așa fel încât o reintegrează acelei simetrii. Și asta se întâmplă la nivelul tuturor simetriilor conținute de r.g.. Există, deci, o «vibrație» relativă între «particule» care face ca niciuna să nu fie exclusă din vreo simetrie. Și asta în condițiile în care acestea pot fi descrise de numere diferite de particule.

Considerând simetriile ca «posibilități» în r.g. Exprimabile în termeni de «spațiu» și «timp», faptul că funcția $\Psi(r,t)$ din ecuația lui Schrodinger exprimă, așa cum arătam anterior, faptul că, de exemplu, un electron poate fi localizat, cu probabilitate diferită de «0», în tot Universul. Adică la nivelul tuturor «posibilităților». Rezultă că simetriile care-l caracterizează pot fi suportate, simultan, cu toate celelalte simetrii («obiecte») existente în r.g.. Deci natura lui $\Psi(r,t)$ o apropie mai mult de r.g. decât de un Univers cauzal unde interacțiunile nu se pot transmite mai repede decât cu viteza luminii.

Procesul de extindere ("umflare"), se manifesta in zonele de "intersecție" a simetriilor (la nivelul fiecărei "particule"), prin componente relative, sa le numim "dinamice", reciproc perpendiculare pe planurile incluse de simetriile respective. Adica se intampla ceva, local (acea "umflare" a formelor), dar care nu afecteaza aspectul geometric general. Adica se intampla "in timp" (cauzal!?). Este evident ca vorbim aici despre un «text».La nivelul fiecărei "particule" numarul de simetrii implicate fiind finit, "schimbarile" acestui "text"(un fel de vibratie), deplaseaza "particulele", indepartandu-le, una de oricare alta, dar fara sa le "scoata" din contextul "realitatii geometrice". Elementele textului se interrelationeaza, obligatoriu, intr-un ciclu inchis. Aveti exact imaginea elicei duble a ADN-ului "inchis" care se manifesta exclusiv ca «text» (natura

datorita careia este numit similar cu acidul purtator al informatiei genetice). Aceasta este categoria asupra carei necesitati aminteam mai sus (Generic vorbind „formele” au sens daca se pot „vedea” in acel context. Asta presupune existenta unei categorii care sa aiba posibilitatea de a „vedea” si a „decide” dimensional daca o forma „exista” sau nu in contextul geometric respectiv, si pe care generic, acum, o voi numi „observator”. Si, deasemenea, mai presupune ca aceasta categorie sa se manifeste dar, in acelasi timp, sa nu reprezinte ceva exterior modelului acestui suport pentru a nu-l lipsi de selfconsistenta.)

Acum: selfconsistenta r.g. este demonstrata prin insasi modelul sau. In „particulele” care o sustin la un anumit nivel dimensional este foarte probabil sa se intample „ceva”, doar ca acest „ceva” este prea „departe” dimensiona’ de r.g. n-o influenteaza geometric. Se poate pune intrebarea: daca astfel se poate trece la nivele dimensionale din ce in ce mai reduse, care nu se influenteaza reciproc din punct de vedere geometric, prin intermediul ADN-ului complet, unde se poate ajunge pe baza acestui proces? La nivelul „initial” nu exista oare o „particula indivizibila” („atom”, in sensul grecesc al cuvintului)? Caz in care r.g. ar fi lipsita de selfconsistenta? Raspunsul este ca r.g. isi ramane selfconsistenta si in aceste conditii: un singur „atom” nu inseamna „forma”. Pentru ca aceasta sa aiba sens din punct de vedere geometric „atomii” trebuie sa fie intodeauna mai multi. Asa ca „atomul” unic ca si categorie isi pierde sensul in „forma”. Relatia dintre acesta si forma este necauzala. „FORMA” ESTE!

Dupa cum am aratat mai sus, „realitatea geometrica” este formata , exclusiv, din „particulele” care, initial, au fost „independente” din punct de vedere geometric” si care, trecand prin zona de intalnire, au intrat in „simetrii” care formeaza un „INTREG”. Dar nu se poate vorbi, in acest context, despre toate „particulele”. In „exteriorul” acestui fenomen exista, „nori de particule” care sustin „simetrii fixe” dimensional, independente (avand o miscare relativa, la nivel de simetrie). Fata de aceste «simetrii fixe» (care au o relatie "forma-metrica" reprezentata printr-o constanta), exterioare, capata sens, cu implicarea ADN-ului complet, simetriile distincte ale r.g.. «Simetriile fixe» sunt sustinute de «particule» care nu «vibreaza», nefiind supuse expansiunii geometrice. Ele nu influenteaza (nu schimba) forma „realitatii geometrice”. Dar, selectiv, intra in contact, tocmai din aceasta cauza, cu manifestarile ADN-ului complet (si ele „exterioare” „realitatii geometrice”). Astfel „ciclul” inchis, nemanifest (formal) a acestuia, capata suport geometric: apar „simetrii” suportate impreuna cu «particulele» exterioare r.g. care devin stabile „fixe” („substanta”).

De subliniat ca «substanta» nu poate apare decat cu aportul «particulelor» exterioare r.g.. Cele din interior se «deplaseaza» una relativ cu fiecare din toate celelalte, facand imposibil acest proces. Daca numarul finit de simetrii este acoperit, la nivelul anumitor «particule» din r.g. , de simetrii fixe din exterior, acestea vor fi adecvat interrelate dinamic (din cauza "vibratiei"). Rezulta ca ADN-ul («textul») capata «substanta» exclusiv pe un traseu închis (LANȚ ORDONAT ÎNCHIS), cu formă variabilă. Această "celulă vie" se poate deplasa (prin schimbari dimensionale), spontan, prin "realitatea geometrică", ca un grăunte de polen într-o mișcare browniană.

Acesta este "motorul" UNIVERSULUI! Ghiciți cine-l mai folosește!

Viata este, deci, consecinta expansiunii "realitatii geometrice" si, in acelasi timp si paradoxal, o consecinta a unei participari geometrice exterioare acesteia din urma.

Să sistematizam putin manifestarile geometrice descrise până in acest punct.

Acestea sunt:

1) "particule geometrice"- "zone" care, generic, ar putea fi numite "particule", care conțin în interiorul lor "ceva" ce nu se poate integra într-un context geometric exterior pentru că intervalele dintre eventualele elemente (metrica) sunt, dimensional, prea reduse ca să aibă, la acest nivel (la exterior), sens geometric (ceea ce "există" acolo este prea "departe" pentru exterior)

2) ADN-ul complet - "vibratie" negeometrica ("text"- relatie liniara intre "forma si metrica in care aceasta are sens) de la nivelul "particulelor" care suporta si conserva numarul finit de simetrii ale r.g., in conditiile expansiunii geometrice a acesteia. Abrevierea similara cu cea folosita pentru suportul informatiei genetice de la nivel celular va fi explicata mai jos. "Metrica" poate fi acceptata ca un context dimensional (o scara) in care o forma poate fi descrisa complet.

3) "particulele" geometrice amintie mai sus: le voi nota "PGADN".

4) "particule" geometrice fara ADN, care reprezinta suportul simetriilor fixe geometric si dimensional, provenite din exteriorul r.g.. Le voi nota "PG".

Se pot defini acum, din punct de vedere geometric, mai multe categorii importante, definite cauzal si folosite curent in analiza stiintifica.

"Campul fizic":

Definitie: Se numeste "camp fizic" simetria avand ca suport PGADN.

Important: "campul fizic" este deci continuu geometric si dimensional iar "sursele" sale sunt doar aparente.

"Substanta":

Definitie: Se numeste "substanta" simetria avand ca suport PG, provenita din exteriorul r.g.. Parametri ei geometrici si dimensionali (metrica in care forma respectiva poate fi descrisa complet) sunt dati (constanti).

"Corp fizic":

Definitie: Se numeste "corp fizic" suprapunerea unor "substante" cu "campul fizic". Din definitiile celor doua categorii rezulta clar ca metrica (proprietaatile dimensionale care dau sens unei forme - "distanta" de la care ne uitam la ea sau numarul de PGADN si/sau PG care suporta o "forma" intr-un volum arbitrar ales) rezultanta este modificata local de prezenta "substantei". Asa ca, aparent, "corpul fizic" este, eventual, "sursa" unui "camp fizic" descris de o anumita metrica.

"Corpul fizic" este si consecinta faptului ca numarul de simetrii rezultate din suprapunerea simetriilor fixe geometric si dimensional, din exterior, cu simetriile r.g. este mai mic decat numarul de simetrii initial al r.g.. Rezulta ca ciclul vibrational al ADN-ului complet, la acest nivel rezultat (cu manifestari care se incadreaza in definitia "substantei"), nu se mai inchide.

Sunt covins ca acest gen de limbaj, cu toate ca poate fi modelat matematic, trebuie sustinut de niste reprezentari mai intuitive. Altfel nu cred ca W. Pauli, m-ar fi primit ca doctorand. Asta pentru cei care cunosc protocolul de acceptare impus de premiantul Nobel.

Asa ca inchipuiti-va PGADN ca pe o musca care se agita in interiorul unui domeniu in forma de sfera. Si asta foarte, foarte repede. Inertia ochiului transforma zborul mustei intr-un "nor". Acum inchipuiti-va ca in jurul acestui "nor" zboara, rectiliniu si uniform, "escadrile" de muste avand diferite dispuneri (simetrii) geometrice ale pozitilor relative dintre ele. In agitatie ea musca din "nor" se integreaza, quasisimultan, in toate escadrilele din jur, indiferent de simetria fiecareia. Astfel musca din "nor" pune intr-o relatie dinamica (negeometrica-un soft-ADN-ul complet) simetriile escadrilelor, chiar daca acestea sunt diferite.

Revenind la PGADN (musca) rezulta ca relatia dinamica dintre simetriile fixe are la origine expansiunea geometrica a r.g..

"Celula vie cu ADN acoperit":

Definitie: Se numeste "Celula vie cu ADN acoperit" ciclu inchis, nemanifest la nivel geometric, generat atunci cand numarul de simetri fixe puse in relatie este egal cu cel al simetriilor r.g. care au sens la un anumit nivel dimensional (metrica). Cu alte cuvinte, "musca" si "norul" generat de ea "dispar" din contextul geometric respectiv (metrica "norului" poate avea orice valoare).

Revenind la "corpul fizic" trebuie subliniat ca acesta este format din simetrii fixe dimensional ("substante") intre care exista relatii dinamice

("camp fizic") cu un rezultat, deasemenea, bine determinat, ATENTIE, exclusiv la nivelul relatiei bine determinate "forma-metrica"(conform definitiilor "substantei" si "campului fizic").

Relativ la paradoxul semnalat anterior (pag. 47) legat de existenta "legilor generale" atunci cand acestea sunt verificate pe baza unor experimente care reusesc in pofida faptului ca modelarea matematica (cauzala) a acestora are limite de acuratete care nu explica aceste succese (vezi Principiul de Incertitudine al lui Heisenberg) se poate spune ca, pe baza modelului de mai sus, acest paradox poate fi usor demontat.

Deasemenea: stricta determinare a "corpului fizic" intra in interactiune cu expansiunea geometrica (relatia neliniara "forma-metrica") a r.g..

De aici rezulta categoriile pe care generic le acceptam ca "limitare a duratei de viata" a unei structuri ("corp fizic"), ca "deplasare" si ca "gravitatie".

"Limitarea duratei de viata" a unui "corp fizic" are la baza interactiunea mentionata mai sus. Un "corp fizic" dispare intr-un anumit context depinzand de starea de expansiune a r.g., atunci cand relatia "forma-metrica" de la nivelul ADN-ului complet lasa "substantele" constituyente ale unui "corp fizic" fara relatii dinamice intre ele ("campul fizic" nu se mai manifesta) care aveau rolul de a conserva o anumita relatie forma -metrica corespunzatoare corpului fizic respectiv.

Cu alte cuvinte suprapunera r.g. cu "simetriile fixe" poate fi descrisa de o constanta (este nemanifesta). Simetriile nu exista pentru r.g. Si reciproc. In cazul "celulei vii cu ADN-ul acoperit" situatia este strict opusa: relatia ei cu r.g. este nedefinit manifesta: ea exista!

"Deplasarea" inertiala este un fenomen care depinde de directia pe care simetriile fixe si rezultanta lor, "corpul fizic" au luat contact cu r.g. in expansiune, de fapt cu relatia neliniara "forma-metrica", de la nivelul ADN-ului complet, care descrie aceasta expansiune. Manifestarea sa are natura unei modificări de metrica relativa la acest reper exterior "corpului fizic": directia care unește doua puncte ale perimetrului "corpului fizic" fata de care el "creste" (metrica scade) si se "micșorează" (metrica creste) SIMULTAN, variatia celor doua valori fiind constanta iar diferenta dintre ele (depinzând de forma si numărul de PG care suporta simetriile fixe constituyente ale "corpului fizic") dând măsura "masei".

"Gravitația" este același fenomen de "deplasare", dar exclusiv către un reper interior "corpului fizic", "centrul de greutate".

"Centrul de greutate" este punctul interior "corpului fizic" față de care relația "forma-metrica" care descrie expansiunea r.g., la nivelul "corpului fizic" conduce la o micșorare relativa (la r.g.) a acestuia.

Intuiția are, în totdeauna la Homo sapiens, o natură geometrică. Adică aceeași cu r.g., simetriile fixe dimensional și rezultanta suprapunerii acestora. Și pe Einstein l-a ajutat de multe ori. Ex.: "gravitația" și "expansiunea" Universului sunt direct interrelate. Dar nu cauzal! Ele acționează independent. În consecință, contrar concluziilor obținute pe baza unor analize raționale (cauzale), era nevoie de "constanta cosmologică" (la nivel universal relația "formă-metrică" conduce către o constantă - imaginea dată, invariantă, de pe "balonul care se umflă")! (<http://super.colorado.edu/~michaele/Lambda/blund.html>).

De ce "deplasarea" interacționează cu "gravitația"?

Răspunsul este ca un "corp fizic", prin aportul de PG ("masă"), modifică local și continuu relația "formă-metrică" care descrie expansiunea r.g. în sensul în care un alt "corp fizic" care se "deplasează" prin apropiere se "mărește" (se "apropie") de primul "corp fizic". Procesul este simetric și în raport cu cel de-al doilea "corp fizic". Ajungem astfel la "Legea atracției universale".

Mentionez, încă o dată, că toate categoriile și procesele descrise mai sus, cu excepția "celulei vii cu ADN acoperit", au sens într-un domeniu rezultat, exterior simultan r.g. și simetriilor fixe dimensional, provenite din exteriorul acestuia.

Voi numi acest domeniu "Univers material de bază" (UMB).

Imaginea lui formală se apropie de cea descrisă în teoria stringurilor. Voi reveni.

Deasemenea, în condițiile în care, din suprapunerea r.g. cu simetriile fixe dimensional din exteriorul ei rezulta zone de "contact", între PGADN și PG, pot apărea procese de "materializare" (simetrii având la bază "particule" cu un ADN cu altă formă decât cel conținut de PGADN-le voi nota PGADNM) la diferite nivele dimensionale (alte relații "forma-metrică") care nu au vreun sens geometric unele pentru altele. Adică există Universuri "în" alte Universuri care, la rândul lor, se manifestă, strict distinct, "în" alte Universuri s.a.m.d. (ceea ce generic numim "dimensiuni").

Un "corp fizic" apare prin asocierea "substanțelor" cu ajutorul "câmpului fizic" (emis în orice punct al r.g., conform definiției). Deci pe baza unei impuneri interioare "corpului fizic".

Am arătat mai sus că ceea ce am definit ca fiind "corpuri fizice" se influențează reciproc "gravitațional" dacă conjunctura formală și dimensională (relația "forma-metrică") în care acestea "există" permit fenomenul. Și acest tip de "impunere", cu sursa exterioară unui "corp fizic", generată într-un anumit context (în mod forțat dinamic - sursele sunt gravitaționale și se "deplasează" unele față de altele), poate avea ca rezultat

realizarea un "corp fizic" aparent. Ce inseamna un "corp fizic aparent"? "Substantele" necesare alcatuirii lui sunt de fapt tot "corpuri fizice" intre care au loc "deplasari". "Deplasarile" parțiale exista (au o traiectorie deschisa-aspectul relatiei forma-metrica nu se repeta niciodata), dar sub influenta impunerilor gravitationale, rezultanta lor este un traseu inchis (nemanifeste- nu se ajunge nicaieri-aspectul relatiei "forma -metrica" se repeta ciclic) la nivelul UM.

Rezulta o manifestare gen "celula vie cu ADN acoperit" cu exceptia faptului ca metrica "celulei" nu devine nedefinita ("celula vie" nu "dispare") dar relatia ei "forma-metrica" nu mai are legatura cu relatia "forma-metrica" a "substantelor" constituate si este impusa din exterior. In consecinta "corpul fizic" rezultat ("celula") este doar aparent: "exista" doar "substantele" distincte care se "deplaseaza" pe traiectorii parțiale deschise (cu sens la nivelul UMB).

In concluzie, este vorba despre "celule cu ADN-ul parțial acoperit". Am numit acest tip de celule "celule cu ADN-ul fracturat" (CVADNF). De ce nu sunt "vii"? Pentru ca "viu" inseamna "cu metrica nedefinita" (existenta structurii respective sa nu depinda de expansiunea r.g.). O reuniune oarecare de "corpuri fizice" care se "deplaseaza" pe o traiectorie rezultanta inchisa nu pot indeplini decat parțial aceasta conditie! Pentru a o indeplini complet "corpurile fizice" (pe post de "substante") trebuie sa acopere cumva ADN-ul complet. Altfel acea reuniune nu va fi "vie". Va dispere, pur si simplu, din punct de vedere geometric. "Viața" poate avea loc intr-un context gravitacional favorabil, si pe baza CVADNF. CVADNF vor putea forma o structura "vie" daca fragmentele de ADN acoperite parțial de fiecare vor acoperii, in final, in mod complet ADN-ul "particulelor" suport ale r.g..

Exista si posibilitatea ca CVADNF sa nu contina numai fragmente din ADN-ul "particulelor" suport ale r.g. ci si frgmente ale unui ADN rezultat din zonele de "contact", intre PGADN si PG care au putut apare la suprapunerea r.g. cu simetriile fixe dimensional din exteriorul ei. Asa cum aratam mai sus, in aceste conditii pot apare procese de "materializare" (simetrii avand la baza "particule" cu un ADN cu alta forma decat cel continut de PGADN - adica PGADNM) la diferite nivele dimensionale (alte relatii "forma-metrica") care nu au vreun sens geometric unele pentru altele. Rezultatele unor astfel de procese sunt "organismele complexe". Proprietatea lor, care interesează in cea mai mare măsura, este "moartea": relația "forma-metrica" exista pentru ele in domenii strict limitate. Fenomenul are la baza procese rezultate dintr-un context special (influenta lui "Pavlov") pe care le voi analiza mai jos.

Acum: varietatea acestora este aceea pe care o cunoaștem. Dar nu trebuie omis faptul ca orice fragment de ADN care intra în componenta celulelor "organismelor complexe" are la origine ADN-ul inițial al PGADN si/sau ADN-ul modificat al PGADNM (care, ATENTIE, se afla la baza apariției lui Homo sapiens). Așa ca, într-un anumit context (la nivel de biosfera) CVADNF pot realiza totuși (exclusiv pe baza fragmentelor din ADN-ul PGADN) o "Celula vie cu ADN acoperit".

De exemplu: o celulă animală nu este un LANȚ ORDONAT ÎNCHIS decât împreună cu o celulă vegetală, cu care este cuplată, nu întâmplător, exclusiv chimic. Natura chimică a contactului generează, din punct de vedere geometric, o totală nedeterminare a interacțiunilor la acest nivel, total incompatibilă cu natura termodinamică și strict orientată geometric, a proceselor și structurilor interne ale celor două tipuri de LANȚURI ORDONATE DESCHISE, așa cum am arătat mai sus (pag. 9) și cum este demonstrat, în extenso, în Teoria Gravitatională a Vieții. Se oferă astfel o totală independență de "mișcare" (de schimbare relativă a formelor) celor două tipuri de structuri care, în realitate sunt riguros cuplate. Așa că luate individual, aceste două structuri sunt, aparent, LANȚURI ORDONATE DESCHISE (sau cauzale): procesul "n" ("ultimul") de la nivelul LANȚULUI ORDONAT DESCHIS animal, nu determină procesul „1” de la nivelul acestui lanț - fapt care ar determina închiderea acestuia - ci, prin intermediul cuplajului chimic, determină procesul „1” de la nivelul LANȚULUI ORDONAT DESCHIS vegetal (prin CO₂), iar procesul ultim „n” de la acest nivel determină, prin intermediul aceluiași cuplaj chimic, procesul „1” de la nivelul LANȚULUI ORDONAT DESCHIS animal (prin O₂). Ele n-ar trebui să poată să-și schimbe aleator formă. Ele își sunt, una alteia, un soi de "ghiulea de picior", în această privință, astfel încât ele pot forma un LANȚ ORDONAT ÎNCHIS ("Celula vie cu ADN acoperit") doar la nivel global (doar așa putând "traversa" realitatea, exclusiv geometrică, a UMB).

În concluzie, o "celula vie cu ADN acoperit" ne permite schimbarea liberă de "forma -metrică" ("deplasarea" liberă, sau "observare") în "realitatea geometrică" (care se întâmplă, INCA, la nivel de biosferă).

Si Homo sapiens s-ar putea integra unei astfel de categorii (situație care a existat la un anumit moment dat), dar din cauza "timpului" noi ne "deplasăm" doar pe unde ni se permite ("observăm" doar ce trebuie)...

După cum se constată, "timpul" rezultă din limitări locale ale posibilităților de modificare a relației "forma-metrică" (care, în cazul "viului", ar trebui să fie continuă) a organismelor. Contextul în care noi existăm, controlat de "Pavlov", impune astfel de limitări.

"Pavlov" capata acum o imagine mai consistenta: este un fel de r.g. ale carei simetrii nu sunt fixe chiar daca sunt sustinute exclusiv de PGADNM care, ATENTIE, provin din exteriorul r.g.. Modul in care au aparut PGADNM releva ca simetriile obtinute din suprapunerea r.g. cu simetriile avand ca suport aceste particule (ambele aflate in expansiune), deci la nivelul UMB, pot fi limitate exclusiv geometric ("forma" dispare prin suprapunerea a doua sau mai multe relatii "forma-metrica" distincte, intr-un domeniu de manifestare comun). Adica "forma" nu dispare intr-un proces continuu (ca si procesul de expansiune a r.g.) pentru ca la metrica respectiva a r.g. ea nu mai are sens (conform relatiei "forma-metrica"), asa cum se intampla in cazul simetriilor fixe dimensional. Acum apar zone in care "forma" pur si simplu, n-are sens (haos pur). Toate categoriile definite in UMB trebuie la acest nivel (al rezultantei suprapunerii lui "Pavlov" cu UMB) redefinite.

In acest nou Univers ele sunt mărginite (potențial, "Pavlov" doar acolo, la "margine", poate instaura acel "haos pur") de astfel de domenii in care relația forma-metrica n-are sens. Il voi numi "Univers material aparent"(UMA).

Zonele de "haos pur" sunt zonele luate in considerare de "știința" (prin procesul de stabilire a unor condiții inițiale, in mod arbitrar, in analiza unui fenomen), adica la nivelul unui UNIVERS MATERIAL APARENT (UMA), si care ar limita "corpurile fizice" sau fenomenele.

ACESTE "corpuri fizice" si/sau fenomene vor primi terminația „UMA”.

In realitate condițiile inițiale nu pot fi stabilite, eventual, decât in limitele impuse de relația de incertitudine a lui Heisenberg.

Dar de ce se întâmpla acest lucru? Pentru ca, ATENTIE, PGADNM, care îl susțin si pe "Pavlov", intra doar în componenta organismelor complexe, formate din CVADNF, numite HOMO SAPIENS. Asta s-a realizat pe baza unor impuneri provenind exclusiv din UMA (artificiale). Rezultatul a fost CVADNF modificate genetic astfel încât Homo sapiens sa "absoarbă", într-o măsură "adecvată", PGADNM din UMA (să fim "după chipul si asemănarea lui Pavlov"). PGADNM se găsesc exclusiv acolo unde s-a instaurat "haosul pur": la limita "corpurilor fizice" din UMB.

Cu alte cuvinte Homo sapiens se "deplasează" exclusiv in UMA.

Adică "vede" "forme" limitate ("spatiu") de "haos" ("timp").

"Timp":

Definiție: "timpul" este o zona a UMA in care relația "formă - metrică" n-are sens (haos pur) si incadrează "corpuri fizice - UMA".

"Spațiu":

Definiție: "spațiul" este o zonă a UMA încadrată de zone în care relația "formă - metrică" n-are sens (haos pur), adică de "timp", și NU conține "corpuri fizice - UMA".

Aceste două categorii nu există în UMB (există exclusiv în creiere ca cel al lui Einstein)!

Asa se explică faptul că imaginile mentale grevate de «timp» (pauze în procesul de observare al organismului viu) coincid cu manifestările (cauzale) ale UMA. Care însă nu pot fi explicate (având originea în UMB, cu natură strict geometrică).

Deasemenea se constată că "timpul" este categoria determinanta, selfconsistentă ("spațiul" se definește cu ajutorul "timpului")

Ținând cont de ele se limitează accesul LIBER la "forme" ("posibilități") întâmplătoare ("locuri" și "momente" aiurea în UMB).

"Organismul" este o "ordine" (nematerială, strict geometrică la nivelul UMB) în "timp" și "spațiu" (la nivelul UMA). Partea lui "materială" (ceea ce se "vede"-UMA) este doar suportul acestei "ordini" (UMB).

Ce constatăm, totuși, la nivelul Universului la care Homo sapiens are acces, UMA?

O importantă contradicție! Și anume aceea că o categorie fundamentală cum este "corpul fizic" are o natură strict geometrică în UMB (este integrat în mod continuu în contextul în care se află) dar este delimitat de zone de "haos pur" la nivelul UMA.

În consecința "deplasarea", de exemplu, la nivel UMA, nu este o manifestare strict geometrică a întregului context (expansiunea r.g.) ci una cauzală ("cauzele" limitate de "haos pur" fiind tot ce poate fi găsit într-un context fragmentat de asemenea zone).

În aceste condiții, local, pot apărea stimuli ieșiți din contextul de LANȚ ORDONAT ÎNCHIS al mediului natural cuplat cu organismul. Acești stimuli, geometrice fiind, dar neputând fi integrați, din cauza zonelor de "haos pur" care le scoate din context, în structura internă a LANȚURILOR ORDONATE DESCHISE animale și vegetale, nu pot fi "traversați" fără a se altera formă acestora. Efectele acestui contact cauzal (din cauza naturii deschise a lanțurilor ordonate, vegetal și/sau animal) care ar trebui să afecteze stabilitatea geometrică constatată, între anumite limite, ale celor două tipuri de structuri, sunt anihilate prin impuneri gravitaționale (complexul de procese "acțiune - reacțiune"). O anumită configurație a acțiunilor gravitaționale este cea care asigură stabilitatea geometrică a celulelor, vegetale și animale, închizând formal (continuu) cele două LANȚURI ORDONATE DESCHISE, în pofida contactului cauzal (material) cu

exteriorul. Acestea se transformă astfel, fiecare, formal, în LANȚURI ORDONATE ÎNCHISE.

Așa se explică contactul "material" ("cauzal"), cu mediul, al organismului într-o lume eminentemente geometrică (UMB).

Atenție! Dacă structurile (implicit ADN-urile) celor două tipuri de celule ar fi cuplate, așa cum în mod natural au posibilitatea, ele ar realiza completitudinea unui LANȚ ORDONAT ÎNCHIS fără ajutorul impunerilor gravitaționale. Adică ar deveni independente de acestea ("Celula vie cu ADN acoperit"-a auzit cineva de "omuleții verzi" și farfuriile lor zburătoare!?).

Prin starea de facto, de deschidere a lanțurilor cauzale (compensată gravitațional) au devenit posibile contactele "materiale" cu mediul ale organismelor vii (care au o natură strict geometrică).

Așa a devenit posibilă folosirea "semnalelor" (stimuli geometrici-"corpuri fizice" limitate de zone de "haos pur", exterioare mediului natural cu organismul) cu care acesta din urmă a fost FORȚAT să "interacționeze" repetat generându-se reflexe conditionate și funcționarea pe "parți" a organismului. Adică cu "pauze" de observare a UMA ("timpul", cu definiția de mai sus).

"Timpul" ESTE O CAPCANĂ la nivelul ADN-lui pentru Homo sapiens! Depinde numai de el ca să scape din ea!

Putem realiza "deplasări" în "spațiu" și "timp" fără a întreprinde nimic cauzal? Evident! Pentru că noi (organisme) nu suntem și nu putem fi, în realitate limitați (dimensional, conform definițiilor "spațiului" și "timpului"). Fiecare dintre noi este literalmente un întreg UNIVERS de "posibilități" geometrice nu doar aparența fizică la care avem acces prin cauzalitate. Iar acest gen de deplasări nu pot interfera cu nimic fizic ("super tehnologiile" militare sunt doar niște bluff-uri pentru naivi – inclusiv efectele unei explozii atomice, să spunem – voi reveni mai jos). Aparența, mai mult sau mai puțin fizică a OZN-urilor este, și ea, doar un truc pe lângă multe altele. Am fost învățați cauzalitatea tocmai pentru a nu avea acces la o asemenea independență în "deplasări" prin "posibilități".

În mod sintetic, contradicția între existența "legilor generale" care dovedește existența "întregului", cu atributul său exclusiv ("forma") și imposibilitatea modelării acestuia prin "relații cauzale" (așa cum au fost ele definite mai sus) între modele "parțiale" poate fi explicată astfel :

"Ideile", cu definiția de mai sus, au o natură strict geometrică (necauzală) ca orice proces sau fenomen caracteristic "viului". Ele interrelaționează "cauzal" prin intermediul "pauzelor" de observare ("TIMPULUI").

Există fenomene exterioare organismului care sunt exclusiv "observate" (se descoperă spontan - adică NECAUZAL - "domenii" ale acestora care corespund, ca "forma", cu "idei" structurate anterior la nivel sinaptic). Dacă modelule cauzale rezultate din interrelarea acestor "idei", într-o ordine în "timp", sunt spontan (NECAUZAL), și cu probabilitate maximă, observabile în exterior (deci "unice", determinate), acestea devin "legi generale".

După cum se remarcă ușor, "contactul" organismului cu exteriorul, în urma căruia rezultă "legi generale", care este spontan, NECAUZAL, nu poate avea loc, inițial, decât între entități cu natură "geometrică": "ideile" și "domeniile" fenomenelor exterioare organismului cu "forma" similară acestora. Faptul că "domeniile" fenomenelor exterioare organismului, au aceeași natură cu "ideile" ("geometrică"), și sunt, ca și "ideile", limitate (finit descriptibile), conduce la concluzia că "părți" ale realității au natură geometrică. Aceste « domenii » pot fi, eventual, interrelate cauzal (aspect care poate fi acceptat doar atâta vreme cât nu s-a stabilit natura exactă a "ideilor") în evoluția unor fenomene. Fapt care ar conduce la acceptarea simultană și a unor aspecte "cauzale" ale realității. Dar "contactul" cu fenomenul exterior respectiv fiind spontan, NECAUZAL, adică el poate "incepe" (și, implicit, "sfârși") oriunde și oricând, din punct de vedere cauzal, (ceea ce-i conferă modelului care-l descrie statutul de "lege generală"), conduce la concluzia că aceste noțiuni, "începutul" ("cauza") și, evident, "sfârșitul" ("efectul") n-au sens și, deci, ÎNTREAGA REALITATE ESTE "GEOMETRICĂ". Adică, de exemplu, poți verifica Legea Atracției Universale (cauzală) oriunde și oricând într-o realitate continuă, geometrică.

Și mai mult, în acest context "forma" comună a "ideilor" și a "domeniilor" exterioare, ÎNTR-O REALITATE EXCLUSIV GEOMETRICĂ ÎNSEAMNĂ, DE FAPT, CĂ ELE SUNT "UNA ȘI ACEEAȘI" (ORGANISMUL - GEOMETRIE - NU "EU"-L, ARE O ZONĂ limitată COMUNĂ CU REALITATEA - GEOMETRICĂ, DEASEMENEA)!

O imagine intuitivă a acestui context ar fi următoarea : "începutul" și "sfârșitul" ("cauza" și "efectul") unui fenomen își pierde sensul (așa cum arătam mai sus) dacă nu reprezintă decât aspecte limitat modelabile ("idei" generate de semnale ieșite din contextul natural al organismului) ale unei realități geometrice unice, continue. Ele în realitate nu sunt diferențiate. Doar "timpul" le diferențiază. Dar acesta nu este geometrie. Deci diferențierea nu are loc în "plan" geometric ci într-un domeniu exterior geometriei. Adică fenomenul respectiv se desfășoară cauzal, pentru Homo sapiens, dar într-o buclă care "iese" din UMB cu care are, totuși, "puncte de contact". Acestea, făcând parte dintr-o realitate geometrică, continuă, nu se

diferențiază între ele : ele ANULEAZĂ cauzalitatea. Adică ceea ce se întâmplă în aceste bucle nu influențează realitatea geometrică de bază (UMB).

Este exact imaginea particulelor modelate în teoria "stringurilor":
<http://www.youtube.com/watch?v=Wl9qxf958M>

Se va vedea, în cursul lucrării, ca acesta este chiar modelul fluxurilor de mare intensitate, la nivel celular.

În legătură cu modul în care poate fi înțeleasă reprezentarea unor fenomene în "spații" cu număr variabil de dimensiuni:

"Stringurile" sunt fixate în realitatea geometrică în două puncte: "cauza" și "efectul". Reprezentările acestora în alt număr de "dimensiuni" ar semnifica un alt "strat" de complexitate adăugat la "stringuri" existente, rezultând "stringuri" de "grosimi" diferite (modele care încorporează mai mult "timp" - sunt mai "complicate" - cu cât numărul de dimensiuni este mai mare) care descriu același fenomen.

După cum reiese și din film, fiecare reprezentare cu o dimensiune în plus rezultă din "mișcarea" unui corp perpendicular pe orice plan (spre exteriorul acestui plan) inclus în modelul cu numărul inițial de dimensiuni. Deci exclusiv în "timp" față de acesta.

Așa s-ar pierde intensitatea gravitației într-un număr mare de dimensiuni. Din care noi nu "vedem" decât trei. Dar, după cum s-a arătat, mecanismul de "construcție" a fiecărei noi dimensiuni are loc, exclusiv, în "timp". Așa că toate reprezentările lui Homo sapiens, în orice număr de dimensiuni, există, exclusiv, în "timp" : "sunt negeometrice".

Numai că gravitația este strict geometrică: "stringul" corespunzător unui fenomen gravitațional nu iese din UMB. Pentru că se referă la unul și același fenomen ("imagine"). Unul și același fenomen își este propria lui "cauză" și propriul lui "efect", în același timp. Este un "string" virtual. Doar că fenomenul se datorează realității geometrice care prezintă neuniformități generatoare, în zona unei "imagini", a unei transformări, dintr-o "cauză" (o anumită "formă") într-un "efect" (o altă "formă"), care, sub "lupa" observării pe "părți", se manifestă ca un "string" (un fenomen). El, de fapt, nu există.

Dar "timpul" (relația negeometrică dintre două "imagini", implicând "mișcare", este sesizată ca atare doar de Homo sapiens.

Așa că corpurile grele (care sunt doar "imagini amestecate", și care există cauzal doar în buclele temporale - "stringuri") nu sunt cauza gravitației. Nici invers.

Există, însă, și fenomene create "ad initio" experimental (cauzal). Diferența dintre acestea și cele "descoperite" este că "începutul" ("cauza")

lor nu mai este în exteriorul organismului ci în interiorul lui. "Cauza" este chiar "experimentatorul".

Dar am stabilit că natura reală a organismului său este NECAUZALĂ ("GEOMETRICĂ"). Nu organismul, ca "întreg", generează bucle negeometrice ("temporale").

Așa că nici aceste fenomene, generate exclusiv experimental, n-au o "cauză" provenită dintr-o realitate oarecare, exterioară "Eu"-lui lui Homo sapiens.

Întrebarea care s-a pus în subtext este : "există acele fenomene "materiale" în realitate sau nu ?"

Așa cum am arătat mai sus, organismele se comportă ca "întregi": ele sunt caracterizate exclusiv de "formă". Pot fi ele generate de o realitate cauzală, care există exclusiv la nivelul "părților"? Nu! Așa cum am arătat mai sus, între "întreg" și "părți" nu există nici un fel de relație: existența uneia dintre categorii o exclude pe cealaltă. Așa că organismele sunt exclusiv consecință unei realități geometrice.

Existența lor, absolut independentă, dovedește selfconsistența acestei realități. Ceea ce nu este cazul unei eventuale "realități cauzale": unei "cauze" îi lipsește întodeauna ceva: propria ei cauză. Așa că, o realitate (cea geometrică), fiindu-și self consistentă, iar cealaltă (cauzală) nu, și deasemenea, existența uneia excluzând-o pe a celeilalte, conduce la concluzia că cea din urmă rezultă necauzal din prima, dar într-un domeniu strict distinct, exterior. Singurii care "vedem" obiectele acestei "realități cauzale" suntem noi, Homo sapiens!

Deci răspunsul la întrebarea "există acele fenomene materiale în realitate?" este NU! Ele își au locul într-o "realitate fictivă" ("științifică") corespunzătoare "mediului social" (UMA).

Sau, mai sugestiv, într-o "cușcă informațională"!

Se poate iesi din așa ceva?

Cunoaștem celule care nu fac nimic și celule care fac "ceva". Ce ați spune de celule care fac "orice" "oricând" (pot deveni neuron după ce au fost celule hepatice, după ce, înainte de asta au fost celule musculare, și așa mai departe)? Și astfel, forma organismului s-ar putea modifica la orice nivel. El ar deveni practic invizibil!

Fiind vorba doar de "forma" cum de putem lua un pix în mână? Simplu: din cauza "fracturii" controlate a ADN-ului nu putem lua forma pixului (mâna nu poate "trece" prin el). "Fracturarea" ADN-ului face ca simetriile circulației, care inițial (la nivelul ADN-ului complet), a fost închisă (ele existau exclusiv perpendicular pe orice plan al "realității geometrice"), să se manifeste acum, după ce au căpătat și suport geometric fix ("substantă")

și a devenit celulă, chiar la nivelul "realității geometrice". Numai că "substanța" (simetrii fixe susținute de "particule" din exteriorul "realității geometrice") vine "din afara" (aduce cu "geneza"...) și intră în interacțiune fiind similare exclusiv la anumite nivele. Asta presupune "contacte" ale "particulelor" (ca cele modelate mai sus) la acele nivele cu simetriile fixe existente și integrate în starea de "INTREG" a "realității geometrice". Problema este că "celulele vii cu ADN-ul acoperit se misca" necontrolat printre posibilități. Tocmai de aceea a fost "fracturat". Iar un sistem de celule care își pot schimba forma controlat nu doar din cauza expansiunii „realității geomerice” poate fi folosit pentru a „invia” o formă „moarta” din exterior („Pavlov”). După care, la nivelul ADN-ului se realizează completarea lui parțială (prin interacțiuni controlate „mental” cu „realitatea geometrica”, rezultând un organism format numai din celule cu ADN-ul partial acoperit („sufletul” controlat). Dacă ADN-ul ar fi completat în totalitate proprietățile acestor celule ar permite eliberarea totală a organismului la nivelul „realității geometrice”. Modularea activității sistemului (organismului) prin mecanismul „reflexelor conditionate”, în etapa dezvoltării cu ADN-ul „fracturat”, face „sufletul” controlabil. Aceste detalii, destul de tehnice, pot fi ignorate cu o singură condiție: să se accepte că acest model nu conține zone „metafizice”(adică n-au ca referință „simțurile” noastre, fie că țină fie că nu țin cont de ele, ci „VIATA” însăși).

Reiau: "forma" comună a "ideilor" și a "domeniilor" exterioare, ÎNTR-O REALITATE EXCLUSIV GEOMETRICĂ ÎNSEAMNĂ, DE FAPT, CĂ ELE SUNT "UNA ȘI ACEEAȘI" (ORGANISMUL - GEOMETRIE - NU "EU"-L, ARE O ZONĂ limitată COMUNĂ CU REALITATEA - GEOMETRICĂ, DEASEMENA) !

Deci, "forma domeniului" exterior (a pixului, de exemplu) nu se poate reproduce la nivel elemental (celular) al relației "funcție - poziție relativă" a unor structuri specifice ale organismului (pentru ca acestea sa poata "trece"- sa-i includa structura in regim dinamic - prin el). Deci, din cauza "fracturari" ADN-ului, o structura a organismului nu poate "cunoaste" (reproduce) forma, la un nivel elemental specific, a pixului. O alta structura a acestuia este, inasa, capabila sa realizeze acest lucru. În conditii normale ar avea loc, in exteriorul organismului, "procesul de completare a imaginii acelui domeniu exterior" cu aspecte rezultate prin contactul simultan al tuturor structurilor organismului (structurat ca LANȚ ORDONAT ÎNCHIS) cu acel domeniu. Adica organismul, in intregul sau, ar putea „cunoaste” (reproduce) forma completa a domeniului exterior (care este, de fapt, forma „realității geometrice”, in ansamblu) modulate de forma care il defineste: de LANȚ ORDONAT ÎNCHIS. In interior, aceasta posibilitate este

efectiva (vezi „variabilitatea în timp util a anticorpilor” și o multitudine de alte exemple). Acolo, organismul nu lucrează pe „parti” și își modifică „forma – funcție” astfel încât forma domeniului exterior (de ex. o substanță străină) să poată fi „cunoscută” (reprodusă în condițiile de mai sus). Și asta quasiinstantaneu.

În exterior, funcționarea pe „părți” face acest lucru imposibil.

Dar de ce numai față de exterior funcționăm pe „părți”? Pentru că „semnalele” repetate presupuse de mecanismul de generare a „reflexelor condiționate” nu puteau veni inițial decât din exterior (ceea ce a generat, în interior, structura – necauzala – de LANȚ ORDONAT ÎNCHIS nu putea genera, simultan, și funcționarea pe „părți”, așa cum am arătat mai sus). Asta nu înseamnă că în interior nu pot fi generate astfel de mecanisme. Iar arhicunoscutul efect „placebo” este o dovadă în acest sens: vindecarea poate apărea doar la „semnalul” de „tratament” (o pastilă asemănătoare cu cea care a dat rezultate), nu la tratamentul însuși. Rezultă că organismul a reacționat la „ideea” implicată de acel tratament (adică „geometric”, necauzal). De asemenea, rezultă că și la acest nivel pot fi structurate, prin mecanismul „reflexelor condiționate”, modele care să conducă la generarea unor fenomene de control parțial al unor procese: puls, tensiune, glicemie, metabolism în general, etc. Ceea ce realizează anumiți „inițiați” nu mai constituie, în aceste condiții, ceva foarte deosebit. Anumite modele ale interiorului organismului, pe care le găsim în culturile orientale, sunt realizate pe acest principiu.

În acest caz numai obiectul modelelor este special (interiorul organismelor), dar valoarea lor este aceeași: sunt cauzale (false). Iar această „facilitate” este „oferită” de „fractura” ADN-ului, care generează două LANȚURI ORDONATE DESCHISE (cauzale): celula animală și celula vegetală.

„Ideea” este, deci, o imagine finit descriptibilă (realizată prin mecanismul „reflexelor condiționate”) numai la nivelul mental al lui Homo sapiens, exclusiv a unui domeniu exterior al organismului. „Ideile”, în realitatea geometrică, există simultan. Dacă limitările în cunoașterea (reproducerea) formei domeniilor (din cauza „fracturii” ADN – ului) ar fi depășite, în timp util, prin completări cu aspecte „cunoscute” la nivelul tuturor proceselor constitutive ale LANȚULUI ORDONAT ÎNCHIS, atunci acestea ar fi integrate „realității geometrice” (pe care am putea astfel să-o „cunoaștem”). Atunci când ADN-ul se „repară” (ca banda lui MÖBIUS) se poate trece (lua forma lor) prin obiecte („observându-le” și la interior). Acum „știm” că așa ceva nu se poate: nu putem părăsi sau intra în încăperi

imposibil de penetrat sau, din contra, putem "călca pe apă" (prin care, în mod "normal", "trecem"). Acum ar trebui să fie clar ce este "sufletul"...

Dar această configurație genetică cu "geometrie variabilă" se poate reface mental!

Biblia; Ioan 3:

6. Ce este născut din carne este carne (determinare strict genetică, dar cu ADN-ul "fracturat"- restricționarea posibilității de modificare a "forme"), și ce este născut din Duh este duh (cu ADN-ul "INTREG"- cu acces la orice "formă" - "loc", "timp" din Univers).

7. Nu te mira că ți-am zis: "Trebuie să vă nașteți din nou".

În acest eseu s-au folosit (și se vor mai folosi) citate din biblie și , deasemenea, abordări formale acceptate în domeniul științific. Scopul acestei metode este, exclusiv, acela de a putea realiza transmiterea unui mesaj într-un limbaj cât mai larg acceptat. Subliniez ca nu sunt adeptul niciuneia din aceste abordări gnoseologice.

Și nici a vreunei alteia rezultată dintr-o "asociere", evident conjuncturală, între ele.

" Știința"(ca și "religia") au început, în ultima vreme, să fluture steagul reconcilierii, încercând, fiecare, să-si apropie oarece merite din asta. Dacă fenomenul ar fi avut loc în mod natural, pornindu-se din două puncte diferite, pe baza unor metode distincte de analiză, atunci, poate, el ar fi fost unul pozitiv. Dar știința a plecat, după cum se cunoaște, chiar de sub pulpana lui "dumnezeu-diavolul". De ce n-a rămas acolo, scutind o grămadă de drum și de vieți omenști?

Oricum, ceea ce se încearcă acum este doar o asociere a părților în fața tăvălugului "ratărilor" amândurora. Numai că din "părți" nu rezultă "întregul"! " ÎNTREGUL" este ceva unde "părțile " nu mai au sens: este ALTCEVA!

Revenind la domeniul militar se poate concluziona că tot ceea ce se întâmplă la nivel "material" (în buclele temporale), și în acest domeniu, sunt doar ficțiuni ușor de evitat. Amintesc aici un exemplu de experiment efectuat în Franța prin anii '60 unde persoane selectate absolut întâmplător era rugate să supravegheze frecvența semnalelor emise de un contor Geiger care măsura activitatea unei surse radioactive: să semnaleze orice modificare sesizată. Sursa măsurată inițial, care avea o anumită activitate (aparatură emitea semnale cu o anumită frecvență) era schimbată, fără știința persoanei, cu altă sursă care avea altă activitate (aparatură ar fi trebuit să emită semnale cu altă frecvență). "Inexplicabil" și noua sursă emitea radiații într-un mod identic cu prima. Adică își modifica activitatea măsurată inițial de fizicieni. Se cunoaște că fenomenul emisiei de radiații nu

poate fi controlat pe baza cunoștințelor actuale. Dar la nivelul aspectului geometric al realității lucrurile stau cu totul altfel. Și asta se întâmplă relativ la orice tip de "armă".

În relația cu "mediul social", definit mai sus, echivalentul "timpului" sunt "bani" (nu este întâmplătoare acea zicere arhicunoscută: "timpul este bani"! care se pare că acum are și o explicație).

Satisfacerea falselor necesități fiziologice prin accesul la "părțile" "mediului social" se realizează prin relația "cerere $\leftrightarrow$ bani $\leftrightarrow$ ofertă" (cauză $\leftrightarrow$ timp $\leftrightarrow$ efect?!).

Și acest context are o reprezentare geometrică.

În actualele abordări (negeometrice) ar mai fi și alte puncte discutabile:

Iată un exemplu:

(<http://www.upscale.utoronto.ca/PVB/Harrison/GenRel/TimeDilation.html>) unde, un reputat fizician (cred că la observația vreunui student isteț) dă peste o situație în care faimosul "principiu de echivalență", care stă la baza TRG, este călcat în picioare fără jenă:

"Introducere

Teoria generală a relativității a lui Einstein prezice că ceasurile aflate într-un câmp gravitațional merge „încet” în comparație cu ceasurile care nu se afla în câmp gravitațional, și că, cu cât este mai puternic câmpul gravitațional cu atât merge mai încet ceasul. În acest mic material, am "derivat" existența efectului fără matematică. În primul rând, vom face o re-examinare atentă a „principiul de echivalență”, și apoi vom face „derivarea”.

Principiul de Echivalență:

Principiul de Echivalență al lui Einstein afirmă că accelerațiile sunt echivalente cu câmpurile gravitaționale. Acest lucru înseamnă că nu există nici un experiment făcut într-o cameră de dimensiuni destul de mici, pentru a determina care dintre următoarele două situații sunt adevărate:

1) Camera este pe suprafața Pământului, în cazul în care accelerația gravitațională este în jos și egală cu $9,8 \text{ m/s}^2$.

2) Camera este pe o rachetă în spațiu liber, care accelerează în sus la nivelul de $9,8 \text{ m/s}^2$.

Aici vom explora ce semnifică sintagma "camera cu dimensiuni destul de mici".

Ne imaginăm că suntem în cameră, și avem două bile, așa cum se arată în dreapta. Acestea sunt fixate de tavan prin intermediul unor cleme. La un anumit moment în timp, clemele eliberează simultan bilele.

Consideram o camera aflată pe o rachetă care accelerează în sus la nivelul de $9,8 \text{ m/s}^2$, în raport cu un sistem de referință inerțial, aflat în spațiu liber, apoi ne considerăm pe noi față de care bilele vor cădea drept în jos, cu accelerația de $9,8 \text{ m/s}^2$, până podeaua camerei. Distanța dintre bile rămâne constantă în timp ce acestea cad.

Cu toate acestea, după cum probabil știți, obiectele de pe suprafața Pământului sunt atrase gravitațional pe direcția unei dreapte care trece prin la centrul Pământului. Astfel, în cazul în care camera este pe Pamant, bilele nu cad drept în jos. Figura din dreapta exagerează amploarea efectului. Distanța dintre bilele scade în timp ce acestea cad.

Dacă vom alinia două bile vertical, în centrul camerei și le vom fixa, ele vor cădea drept în jos dacă camera este pe Pamant sau pe racheta. Cu toate acestea, pe racheta vor accelera în jos, cu exact 9.8 m/s^2 în raport cu noi. Accelerația gravitațională pe Pământ scade, însă, pe măsură ce distanța de la centru sau crește. Astfel, bila superioară (albastră), va accelera într-un ritm ceva mai redus decât bila de jos (roșie), și distanța dintre cele două bile va crește cu o valoare mică în timp ce acestea sunt în cădere.

Astfel, folosind instrumente suficient de sensibile putem face o diferență între experimentul de pe racheta și cel de pe Pamant. Acest lucru înseamnă că principiul de echivalență este greșit? Nu!

Aceasta înseamnă, totuși, că este strict adevărat doar într-o regiune de spațiu infinit de mică.

Cuvântul pentru această proprietate este local, și putem concluziona că principiul de echivalență este cu adevărat numai la nivel local.

Dovada

Ne imaginăm că avem două ceasuri, 1 și 2, care sunt fixate și staționare relativ la suprafața Pământului. Suntem într-un sistem de referință care se află în cădere liberă spre suprafața Pământului, și avem propriul nostru

ceas, staționar relativ la noi. Rețineți că, din moment ce suntem în cădere liberă, plutim.

În conformitate cu principiul de echivalență, sistemul nostru de referință este inerțial, și, prin urmare, ceasul nostru poate face măsurători bune de timp. Rețineți că orice alt ceas, în repaus în raport cu noi dar într-o altă poziție nu face neapărat măsurători bune de timp, deoarece principiul de echivalență este valabil numai la nivel local. Astfel, vom compara indicațiile ceasurilor fixe în raport cu Pământul față de indicațiile ceasului nostru doar atunci când vom trece prin dreptul lor.

Când trecem de 1, noi constatăm doar că acesta se mișcă în raport cu noi. Prin urmare, relativitatea ne spune că el va merge mai încet în raport cu ceasul nostru. În mod similar atunci când trecem de 2, deoarece se deplasează și el în raport cu noi va merge mai încet comparație cu ceasul nostru.

Dar, din moment ce suntem în cădere liberă viteza noastră în raport cu Pământ și cu cele două ceasuri staționare în raport cu Pământul este în creștere: accelerăm în jos cu 9.8 m/s^2 . Așa că, atunci când trecem de 2, viteza sa în raport cu noi este mai mare decât viteza ceasului 1 atunci când am trecut de aceasta.

Astfel, pentru noi în sistemul nostru de referință inerțial putem trage concluzia că 2 merge mai încet decât 1. Deci, ceasul aflat în câmpul gravitațional mai puternic, 2, merge mai încet decât ceasul din câmpul gravitațional mai slab.

Aceasta completează „derivarea” faptului că ceasurile, în câmpuri gravitaționale, merg mai încet”.

Să reluăm:

"Astfel, folosind instrumente suficient de sensibile, putem face o diferență între experimentul de pe rachetă și cel de pe Pământ. Acest lucru înseamnă că principiul de echivalență este greșit? Nu!

Aceasta înseamnă, totuși, că este strict adevărat doar într-o regiune a spațiului infinit de mică.

Cuvântul pentru această proprietate este "local", și putem concluziona că principiul de echivalență este adevărat numai la nivel local."

După cum am spus mai sus experimentul mental mi se pare extraordinar de bine găsit. Nu trebuie să aveți o pregătire cu totul specială pentru a realiza că autorul, pentru a-și transmite mesajul ("principiul de echivalență este fals") fără să-și riște cariera, face o demonstrație, cu totul absurdă, în favoarea acestuia: aparate suficient de sensibile pot face, eventual, diferența între accelerații și gravitație într-un experiment oarecare dar asta nu contează pentru că valabilitatea principiului de echivalență există totuși

dar, doar acolo unde nu-l poți găsi (într-un domeniu spațial infinit de mic). Sau, altfel spus, dacă vrem să rămânem prietenii lui Einstein, suntem forțați să credem asta: ca la biserică.

În favoarea premeditării acestui gen absurd de argumentație este și faptul că autorul se face că uită că vitezele momentane (singurele pe care omul din rachetă le poate "măsura" în domenii infinite de mici) sunt niște idealizări matematice posibil de abordat (prin derivare în raport cu timpul) atunci când se cunoaște forma (graficul) funcției "spațiu" (S). Nu se pot face determinări directe ale vitezei "momentane" decât în limitele stabilite de Principiul de Incertitudine al lui Heisenberg (de mai sus).

Deci: Principiul de Echivalență al lui Einstein afirmă că accelerațiile sunt echivalente cu câmpurile gravitaționale.

Dar dacă ne gândim și la faptul că orice accelerație, care nu este generată de câmpul gravitațional, este consecința unor procese cauzale (procesele pot fi împărțite spațio-temporal în procese "cauză" și procese "efect"- de exemplu motoare rachetă, câmpuri electromagnetice pentru accelerarea particulelor încărcate electric) vom constata că forma deplasării accelerate rezultate se compune, întodeauna, dintr-o traiectorie care poate fi acceptabil descrisă doar de forma sa geometrică plus o "vibrație" (un "zgomot") datorat împărțirii proceselor în "cauze" și "efecte" ale acestor "cauze". Adică, de exemplu, în spațiu, departe de orice sursă de câmp gravitațional, în orice incintă accelerată de orice tip de motor, se va auzi un "zgomot" datorat discontinuității proceselor cauzale (oricât de bun ar fi motorul). Acest "zgomot" este "vinovat" de valabilitatea principiului întâi al termodinamicii (http://ro.wikipedia.org/wiki/Principiul_%C3%AEnt%C3%A2i_al_termodinamicii), în orice experiment uman. Și, mai mult, în condițiile acestui "zgomot" masa "inertă", măsurată în racheta accelerată cu $9,82 \text{ m/s}^2$ nu va fi niciodată egală cu masa « gravifică » (măsurată în câmp gravitațional).

Dacă unul dintre observatori va fi atașat sistemului de referință al rachetei acesta nu va sesiza vibrațiile rachetei dar va constata că orice corp se va deplasa, sub acțiunea unor forțe fictive dar, în același timp, va vibra, generând un fel de "zgomot" ("agitație termică fictivă"!?).

Ceea ce nu s-a constatat niciodată în cazul gravitației: accelerarea gravitațională este continuă, fără "zgomot" (necauzală).

Principiul de echivalență este fals!

Dar, mai ales, este greu de explicat decaderea morala a acelor care l-au acceptat: aceasta "metoda" de analiza nici macar științifică nu este (nu ca metoda științifică ar fi infailibilă, dar cel puțin nu pare rău intenționată).

Bun : nu poti gasi anumite raspunsuri! Dar nu te prostituezi pentru asta, Herr Dr. Faust!

În plus ar trebui ținut cont și de

<http://news.softpedia.com/news/Primul-test-care-demonstrează-că-teoria-generală-a-relativității-este-greșită-ro-20266.shtml>.

Cred că zilele "Relativității" sunt numărate! "Cauzalitatea" este în moarte clinică! Mai "trăiește" doar susținută de "aparate"!

Există acea faimoasă definiție a inventatorului (a celui care "vede" ce nu trebuie să vadă), dată de Einstein: "toată lumea știe că un anumit lucru nu se poate face, însă există întodeauna niște tipi care, pur și simplu, nu știu asta: aceia sunt "inventatorii".

Așa că "perpetuum mobile" (lipsa "cauzalității") este, de fapt, legea fundamentală pe baza căreia existăm: noi și întregul Univers!

În virtutea acestei legi se pot crea (și s-au creat!) multe invenții pentru "neutralizarea" cărora "Pavlov" s-a întrebuințat foarte tare. Dar nu suficient...

Triumful lui Kant

Trebuie să subliniez, în câteva cuvinte, că, fără să caut în vreun fel acest lucru, modelul vieții și al Universului din Teoria Gravitatională a Vieții generează concluzii care coincid, până la detaliu, cu cele ale lui Kant. Citez din <http://www.scribd.com/doc/40547791/Kant-Si-Heghel>:

"Limitarea cunoașterii prin concepte la o lume strict sensibilă, fenomenală, fără acces la lumea suprasensibilă, pe de o parte leagă organic intelectul de sensibilitate iar pe de altă parte face dificilă trecerea de la intelect la rațiune, de la cunoașterea propriu-zisă la gândirea propriu-zisă. Categoriile, ca pure concepte ale intelectului, au o origine subiectivă, ca și spațiul și timpul - forme ale intuiției. Condițiile posibilității experienței sunt și condiții ale posibilității obiectelor experienței; totul se legitimează prin unitatea transcendentă a conștiinței de sine : subiectul este conceput epistemologic și raportat la conștiință.

În cadrul dialecticii transcendente, dacă obiectul intelectului este sensibilitatea, obiectul rațiunii sunt cunoștințele intelectului; sintetizând, intelectul unește fenomenele prin reguli iar rațiunea raportează aceste reguli la propriile ei principii. Rațiunea este așadar o facultate a principiilor, a judecării după principii; aceste principii rămân într-o poziție

transcendentă față de fenomene, față de real. După cum categoriile sunt concepte originare pure ale intelectului, conceptele raționale pure ale rațiunii devin Ideile.

Ideea rămâne un concept al gândirii, gândit nu cunoscut, iar gândirea pură desăvârșește cunoașterea fără să o îmbogățească. Kant delimitează trei Idei pure ale rațiunii:

- Ideea unității absolute a subiectului gânditor;
- Ideea unității absolute a seriei condițiilor;
- Ideea unității absolute a tuturor obiectelor gândirii în genere: sufletul, lumea și Dumnezeu.

Dialectica transcendentă delimitează aceste Idei și sistemul lor, supunând unei critici erorile disciplinelor care se ocupaseră de aceste Idei, pe care le-au presupus ca obiecte reale - deci cognoscibile: "psihologia rațională", "cosmologia rațională" și "teologia rațională". Potrivit concepției kantiene, cauzalitatea după legile naturii nu este singura cauzalitate a fenomenelor; mai trebuie admisă o cauzalitate prin libertatea celui care gândește. Apare astfel al doilea sens al libertății, cel moral. Rezolvarea antinomiei dintre cele două cauzalități este posibilă prin distincția dintre fenomen și noumen: intrarea în lumea libertății obligă la eliberarea de sub legile sensibilității din fenomenalitatea empirică în favoarea unei lumi inteligibile, a legiferărilor practice ale rațiunii.

Noumenul nu poate fi cunoscut, ci gândit și regândit, în intenția apropierii de absolutul pe care nu-l va putea atinge vreodată. Rațiunea nu cunoaște, ea numai facilitează cunoașterea prin intelect"

De ce Kant câștigă? Pentru că spune adevărul din punctul de vedere a lui Homo sapiens (care se auto exclude din Universul pe care-l descrie). Și recunoașterea faptului că ai o problemă este începutul soluționării ei.

EINSTEIN ratează!

<http://frank.mtsu.edu/~rbombard/RB/PDFs/Kant01.pdf>

De ce? Pentru că perspectiva lui nu se schimbă: Universul este privit, de asemenea, „din afară”. Din acest motiv nici Einstein nu poate da definiții pentru "spațiu" și "timp"!

Așa ca a apelat la "calea de mijloc" (ceva strict legat numai de „experiența umană”: a încercat definirea "simultaneității"* ca o chestie legată de fenomene, de Univers).

Dar care ar fi criteriul de adevăr după care ar putea fi apreciată o astfel de definiție în condițiile în care categoria "umană" (și, în consecință, și categoria "experiența umană zilnică") sunt necunoscute? Niciunul!

Definiții acceptate ale "spațiului" și "timpului" pot rezulta, exclusiv, pe baza unui model care să descrie următorul fenomen: priviți și auziți pe

cineva rostind cuvântul "spațiu" (sau "timp"). Dacă puteți modela fenomenul (pe baza unor relații de cauzalitate) integrându-l coerent într-un context universal atunci știți, eventual, ce este "spațiul" sau "timpul".

În orice caz Kant a stabilit că el nu poate modela astfel de procese.

Știa Einstein mai mult: cum îi funcționează creierul (în ce context rostește "spațiu" sau "timp")? Adică modul în care acesta stabilește sau nu o relație biunivocă cu o realitate oarecare? Dacă da, n-a spus-o nimănui (eu cel puțin nu cunosc vreo astfel de abordare din partea lui). Știu că și-a donat creierul unor instituții specializate. Probabil că i-a lăsat pe alții să rezolve problema...

"Teoria Gravitațională a Vieții" oferă definiții după protocolul descris mai sus!

Și, mai mult, acestea se referă la natura internă, reală și dată a „omului" (integrat în Univers), și nu la experiența sa, CĂPĂTATĂ și , implicit, schimbătoare (care n-are nici o legătură cu Universul în întregul său!

Așa că dacă nu ști ce este "spațiul" și/sau "timpul" (cum rezultă ele din creierul tău) cum să cunoști modul în care aceste categorii sunt singurele (ciudat nu?) implicate (sau dacă sunt implicate) într-un fenomen sau altul?

Einstein s-a folosit exclusiv de categorii necunoscute. Și a justificat asta într-un mod jalnic: printr-un principiu de "echivalență"... A construit niște teorii care demonstrează că "ceva" nu este "absolut" ci "relativ". Grozav! Dacă ar fi cunoscut, însă și natura reală a "ceva"-ului ar fi descoperit că relativitatea acestuia este, de fapt, absolută: el nu există altundeva decât în capul subiectului!

Și mai mult, că acesta, subiectul, din cauza vârstei fragede la care s-a întâmplat fenomenul, nu știe cum a ajuns "ceva"-ul acolo. Cine a recunoscut asta? Numai Kant! Pentru ceilalți a fost (și este, încă) foarte complicat să accepte așa ceva.

"Spațiul" și "timpul" au fost folosite până la Einstein exclusiv pe post de parametrii în elaborarea unor modele formale (răspundeau doar la întrebarea "cum?"). Și asta nu întâmplător. Dacă nu cunoști natura unui anumit lucru nu ai cum să-l folosești pe post de cauză (să răspundă la întrebarea "de ce?") în explicarea altor fenomene neexplicate până atunci. Dar dacă NIMENI nu cunoaște natura acelui lucru? Și mai mult: dacă cineva cu foarte mare credibilitate (Kant!) a demonstrat că natura acelui lucru este IMPOSIBIL de cunoscut vreodată pe cale cauzală? Atunci credibilitatea unora (a oamenilor de știință) este supusă unei mari presiuni.

Este momentul unui bluff !

Și Einstein a bluff-at! Nimeni nu va avea puterea să-l contrazică fără să pună ceva în loc. Și asta era imposibil (după Kant) ! Singura problemă rămânea relaționarea corectă a "ceva"-urilor, din punct de vedere formal.

Ca și cum asta ar fi suficient! Așa că și astăzi, în fizică, se așteaptă ca limbajul (matematica), care a fost creat să descrie nu să explice, să fie mai deștept decât creatorii lui: să explice fenomene inexplicabile. Ceva mai absurd nu poate exista!

Dar, "reușita" a însemnat un balon de oxigen pentru știință. Și anume "împușcarea" a doi iepuri dintr-un foc, "spațiul-timpul" și "gravitația".

Închipuiți-va doi orbi în deșert: fiecare neavând după ce să se orienteze decât după zgomotul pașilor celuilalt. Așa că se țin unul după altul. Și care merg, merg, către nicăieri, acesta fiind singurul câștig... "Cine are urechi de auzit să audă"!

--

*- Simultaneitatea

Sintagma se referă la noțiunea definită de Einstein în Teoria Restrânsă a Relativității. Deși am abordat-o, în treacăt, în materialele „TIMPUL” (EINSTEIN RATEAZĂ (pag. 24, 25) și Cancer - Teoria gravitațională a vieții de ing. fiz. Gabriel Pascu (pag. 57 și 62) simt nevoia s-o tratez separat.

În lucrarea de bază, postată la această adresă (Cancer - Teoria...), s-a construit un model geometric al realității. Asta înseamnă că și „realitatea” cauzală, a primit o descriere strict geometrică și self consistentă.

Era necesar un astfel de model? Se pare că da: realitatea cauzală, aceea în care „spațiul” și „timpul”, așa cum (nu) le cunoșteam, aveau sens, (nu întâmplător) nu-și era self consistentă. Recte n-a apărut Teoria Marii Unificări a tuturor tipurilor de interacțiuni care erau descrise, totuși, de legi generale, valabile peste tot (independent de „loc” și/sau „timp”) în Univers.

În acest model geometric „timpul” și „spațiul” au descrieri și definiții strict geometrice (valabile simultan la nivelul întregii realități). Ceea ce înseamnă că ele susțin și se integrează modelului ne mai existând ca și categorii distincte.

În aceste condiții „SIMULTANEITATEA” este o condiție implicită a valabilității unui astfel de model strict geometric (NECAUZAL) al realității.

În același timp ea este OPUSĂ CAUZALITĂȚII („cauza” nu poate fi simultană cu „efectul” fără ca aceste categorii să-și piardă sensul)!

Și atunci ce poate căuta ea într-un model cauzal oarecare al realității?

Păi, în principiu, n-are ce căuta: ea nu se modelează (încercarea de a modela cauzal ceva care se opune cauzalității fiind un non sens). Ea, dacă se observă, se postulează. Este ceea ce, cu mult bun simț, face mecanica clasică: „În mecanica clasică se consideră „de la sine înțeles” că simultaneitatea a două evenimente este o proprietate independentă de

observator și că ordinea cronologică și duratele fenomenelor sunt independente de observator sau experimentator” -

<http://ro.wikipedia.org/wiki/Timp>

Dar o asemenea atitudine față de cunoaștere (față de posibilitatea de modelare, de descriere a fenomenelor) are implicații fundamentale: pe baza metodei având la bază cauzalitatea se admite și se acceptă existența unor aspecte ale realității (în speță, „simultaneitatea”), nemodelabile pentru un „observator”.

Aspectele nemodelabile cauzal ori nu sunt deloc, ori sunt geometrice. Este această atitudine (cel puțin) constructivă? Există asemenea aspecte, nemodelabile cauzal? Dacă e să ne gândim doar la procesele organismului nostru care:

1) există cu siguranță (dovada este că citiți acest text),

2) se desfășoară simultan dacă luăm în considerare homeostazia (stabilitatea parametrilor fizico - chimici și geometrici ai unor procese dinamice),

atunci, DA, există!

Controlăm sau modelăm noi acest gen de procese? Până la TGV simultaneitatea proceselor în organisme, cu toate că este evidentă, nici măcar nu era luată în considerare.

„Clasicii” îi acceptă existența, dar evită să-i dea o definiție printr-o metodă cauzală (ceea ce ar reprezenta un non sens).

Ea este, totuși, definită pe criterii cauzale în „Teoriile relativității...”.

A depășit oare Einstein non sensul subliniat mai sus?

Modelele respective, construite pe principii cauzale par corecte și există multe dovezi experimentale care par că le confirmă valabilitatea. Cum ar fi:

<http://math.ucr.edu/home/baez/physics/Relativity/SR/experiments.html>

Dovedesc ele că teoriile de la baza lor au legătură cu realitatea? Evident NU!

„Realitatea” este accesibilă exclusiv prin observare (NU PRIN EXPERIMENT!).

<http://www.youtube.com/watch?v=nHuagL7x5Wc>

<http://www.youtube.com/watch?v=pIAoJsS9Ix8>

Relativ la ceea ce se poate vedea în acest material, comentariul lui ar putea părea optimist (dacă n-ar fi rău intenționat):

1) „învățarea” este un proces mai consistent pentru om: induce un comportament stabil față de schimbarea contextului de mediu.

2) animalele își folosesc inteligența cu restricții: atunci când schimbările de mediu, constatate prin observare directă (fără intermedierea „rațiunii”, atâta câtă e), renunță ușor la ea trecând pe modul „reflex” de acțiune.

Și ghiciți ce: pe baza acestei analize se conchide că experimentul relevă superioritatea lui Homo sapiens față de animale. Nici vorbire despre eficiența finalității acțiunilor în situații neprevăzute (întâmplătoare). Adică aceea care stabilește gradul în care se percepe direct realitatea înconjurătoare.

De fapt principiul „observării” directe este cu desăvârșire ignorat într-un experiment.

Experimentele nu sunt decât protocoale care conduc de la „cauză” la „efect”.

Dar „cauza” și „efectul” sunt arbitrar alese pe baza unor „semnale”: obiectele și fenomenele nu conțin aceste principii în mod intrinsec, pentru ca un „observator” exterior doar să le constate prin observare. Este arhicunoscută situația în care obiecte și/sau fenomene și-au schimbat, în mod arbitrar, statutul: din „cauză” în „efect” și invers, în funcție de „teoria” care le modela. „Semnalele”, receptate de mai mulți indivizi (ceea ce generează „convenții”) au un rol determinant în acest proces.

„Convențiile” nu sunt legate de „realitate” ci de „semnale” (exterioare acestuia) și de numărul de indivizi care reacționează la un „semnal” dat. Ele pot avea orice formă. „Realitatea”, însă, este UNICĂ. În consecință drumul de la „cauză” la „efect” (protocolul) nu se desfășoară prin „realitate” (ca și gesturile fără sens făcute de bieții copii inteligenți din experimentul de mai sus, pentru a-și obține acadeaua).

Poate că nimic din ce s-a scris vreo dată despre acest subiect n-ar fi existat dacă aceste drumuri „ocolite” (experimentele) n-ar fi avut o eficiență* acceptabilă de a lega „cauza” de „efect”. „Eficiența drumurilor” nu există însă în realitate („mediul natural”) ci doar într-un mediu artificial: „mediul social”.

Ea are la bază o relație între obiecte ale Universului Material Aparent (UMA) și „semnale” așa cum ele au fost descrise (ca și categoriile „mediul natural” și „mediul social”) în pag. 11,12, 45, 46 respectiv pag. 10, 11). „Semnalele” au un rol fundamental în generarea „mediului social” pe baza mecanismului reflexelor condiționate. Receptarea lor este impusă în acest mediu.

În experiențele lui Pavlov se generează reacții fiziologice specifice față de stimuli exteriori „mediului natural” al indivizilor („semnalele”). Adică față de alți stimuli decât cei care le declanșau în mod normal prin „observare” (de exemplu secreția de acid clorhidric în stomac la aprinderea unui bec, nu la apariția hranei).

Cum într-un mediu natural „semnalele” (procese fizice, chimice care nu se integrează în contextul respectiv) nu pot apare decât ca excepții, n-a existat nici un proces de adaptare al organismelor la acest tip de stimuli. În consecință ele, animalele, n-au dezvoltat un mecanism specific de reacție la „semnale”. Ele se „blochează” (ca iepurii în bătaia farurilor). În schimb, sub presiunea mediului social în care frecvența „semnalelor” este foarte mare, Homo sapiens a dezvoltat mecanisme de adaptare (la nivel fiziologic, sinapsele condiționate) a căror consecință („invențiile”, „experimentele”) a fost atrofierea mecanismelor de observare directă folosite într-un mediu natural. De aici rezultă comportarea „inteligentă” dar ruptă de realitate a copiilor din materialul respectiv.

Concret: „semnalul”, impus prin repetiție („învățare”), este în totdeauna pus în relație „cauzală” cu un aspect limitat al mediului (obiect, fenomen).

Cei mai mulți dintre indivizi au opus o rezistență tacită la invazia „semnalelor” continuând să observe contexte mai largi acceptate ca „întreguri”: adică „forme”. Problema este că aceste două moduri de observare a unor realități cu naturi diferite (una conținând exclusiv forme, cealaltă conținând „forme” legate de relații cauzale, prin intermediul „semnalelor”) generează imagini mutual incompatibile. Așa că ele au grade de eficiență acceptabile în medii diferite. Imaginea pe care și-o face un Homo sapiens despre un anumit obiect și/sau fenomen, atunci când trece dintr-un mediu în altul, este un mix a două alte imagini care n-au nici o legătură una cu alta. Dacă se află la originea unei potențiale (re)acțiuni, viteza și forma cu care, eventual, este generată aceasta depinde de un proces de alegere strictă, ca referință, exclusiv a uneia dintre imaginii.

În acest proces Homo sapiens alege, de fapt, statutul de „organism” în „mediul său natural” sau de „Eu” într-un mediu artificial („social”). Un statut asigură „viața” iar celalalt „succesul” (și/sau „moartea”, ca „bonus”) într-un mediu artificial. De multe ori procesul de alegere ia timp și se dovedește incorect, pe termen scurt și/sau mediu. Este evident că dacă, în luarea deciziilor, se elimină procesul de alegere atunci eficiența (re)acțiunilor trebuie să crească.

Dar nu poți renunța la alegere stabilind că vei folosi imaginea cu natură diferită de realitatea la care te raportezi. Adică nu poți alege să te comporți exclusiv ca „Eu” în mediul natural și/sau exclusiv ca „organism” în mediul social. N-ai șanse de supraviețuire. Așa că au apărut două tipuri de „câștigători”: băștinașii care au avut șansa să viețuiască izolați, departe în junglă, și „evreii”. Unii nu au acces la modele bazate pe „relații cauzale” ceilalți nu au acces la „forme”.

Cum au rezolvat evreii problema trecerii într-un „univers” în care să nu mai fie necesară alegerea imaginii de referință a acțiunilor lor? Sub influențe „spirituale”, pur și simplu au renunțat la „naturaletă” lor și și-au „amputat” până și posibilitatea potențială de a observa direct „formele” (vezi Ajutați-i pe evrei). Astfel „realitatea” aceea relativă, formată exclusiv din „obiectele” corespunzătoare anumitor „semnale”, a devenit mai ușor și mai eficient accesibilă pentru ei.

Așadar, pentru asemenea indivizi o „realitate” există exclusiv pe baza unui complex „semnal - obiect, fenomen corespunzător” („EXPERIMENT”). La fel, „realitatea” copiilor din material a fost și a rămas aceea a semnalelor pe baza cărora au fost „învățați”; la aceea cu care vechile „semnalele” nu mai corespund, prin schimbarea cutiei, n-au acces.

Și acum, pe baza considerațiilor relative la relația „semnal - obiect, fenomen”, să revenim la „simultaneitate”:

http://www.physics.pub.ro/Cursuri/Carmen_Mihaela_Popa_Dragos_Popa_-_Fizica_-_Teorie_si_Probleme/3-0_Teoria_relativitatii.pdf

„Să considerăm un sistem de referință inerțial S în raport cu care evenimentul A(x_{1a} , x_{2a} , x_{3a} , x_{4a}) are loc în punctul din spațiu Pa, descris de coordonatele (x_a , y_a , z_a) la momentul de timp t_a și evenimentul B(x_{1b} , x_{2b} , x_{3b} ,

x_{4b}) are loc în punctul din spațiu P_b , descris de coordonatele (x_b, y_b, z_b) la momentul de timp t_b . Să presupunem, în același timp, că fiecare eveniment este însoțit de emisia unui **semnal luminos** foarte scurt. Pentru a putea studia ordinea desfășurării în timp a evenimentelor și poziția relativă a punctelor spațiale raportate la diferite sisteme de referință inerțiale este necesar să pornim de la intervalul

$$s^2 = -(\Delta x^2 + \Delta y^2 + \Delta z^2 - c^2 \Delta t^2) = -(\ell^2 - c^2 \Delta t^2)$$

ș.a.m.d.”

Se continuă cu modalități de studiere a ordinii de desfășurare a evenimentelor aflate în diferite relații, în sisteme de referință inerțiale.

De obicei scamatorul maschează trucul într-un gest natural, la începutul numărului: „Pentru a putea studia ordinea desfășurării în timp a evenimentelor și poziția relativă a punctelor spațiale raportate la diferite sisteme de referință inerțiale...”.

După cum ușor se poate observa, coordonatele inițiale ale celor două evenimente, aflate în același sistem inerțial S , se consideră că au valori simultan bine determinate.

Atenție: acest interval este construit între două puncte matematice ale spațiului Minkowski. Acestea există întotdeauna și deci s^2 are sens să fie considerat, din punct de vedere matematic.

Din punct de vedere fizic, însă, lucrurile se schimbă radical: s^2 are sens doar dacă nu există dubii referitoare la existența celor două evenimente (care se întâmplă în acele puncte matematice - în general, indiferent în ce ordine).

Și atunci protocolul de stabilire a gradului de simultaneitate a unor evenimente ÎNTÂMPLĂTOARE ar fi trebuit să înceapă cu partea în care se stabilesc coordonatele inițiale ale evenimentelor ca fiind (cum?) SIMULTAN bine determinate?!

Unde este acea parte a analizei? Nu e! De ce? Pentru că, fizic, o „realitate”, oricare ar fi ea, se „OBSERVĂ”! Ori, în acest caz, coordonatele inițiale (implicit sistemele de referință) sunt ALESE („matematic”?!). Și gata!

Adică, ACEASTĂ „pseudo realitate” se „construiește”! Unde? În „minte” evident! Are această „realitate”, din mintea cuiva, o natură patologică; este ruptă de o anume „realitate” oarecare exterioară? Aparent nu, pentru că acolo, în exterior, „alegerea” nu este restricționată: este posibilă, ca proces, „oriunde” și „oricând”.

Oare?

Din punct de vedere matematic (în „minte”) poți începe să construiești decorul unei tragedii antice oriunde. O poți construi la trei mii de metrii adâncime, în ocean? Sau la opt mii de metrii înălțime, pe Himalaya? Teoretic, DA! Dar „fizic”? Și aici intervine patologia: dacă „realitatea” ar fi

impus-o, decorul tragediei antice ar fi fost demult acolo, ÎN MOD NATURAL!

Rezultă că există situații în care noi (Homo sapiens) avem soluții total diferite de ale „realității”, oricare ar fi ea. Și diferența vine din faptul că soluțiile noastre, care nu sunt diferite ca natură (sunt „funcționale”: există pe baza „legilor generale”, care le fundamentează și care AU FOST OBTINUTE PRIN „OBSERVARE” NU PRIN experiment), sunt materializate în funcție de „semnale” (exterioare „realității”). Adică în „locuri” și „momente” care ulterior se dovedesc, într-o covârșitoare majoritate, nepotrivite (neconforme cu „realitatea”).

Concluzie: „semnalele”, în virtutea cărora Homo sapiens (re)acționează, sunt cele care „scot” experimentele din „realitate”.

În „interiorul” „cauzei” și „efectului” acceptăm, LA MOMENTUL ANALIZEI CAUZALE, că nu mai găsim „părți” (alte „cauze” și alte „efecte” de rang „inferior”) între care există relații cauzale. Deci ele sunt „forme”.

Iar „formele” (obiectele „observării”, vezi pag. 32) sunt cele care legitimează (FORȚAT), într-o realitate geometrică („oricând” și „oriunde”), EXCLUSIV capetele procesului cauzal: „cauza” și „efectul”. Restul procesului cauzal se desfășoară în „timp” (în afara realității). Ca-n „teoria stringurilor”

<http://www.youtube.com/watch?v=B0Kaf7xYMk>.

O „formă” (de ex. „cauza” și/sau „efectul”) implică simultaneitatea? Evident! Atunci o poți genera cauzal? Nu! „Formele” n-au legătură cu procesul cauzal (care exclude „simultaneitatea”). Ele preexistă (în afara „spațiului” și „timpului”) oricărui proces cauzal care proces, având loc în termeni de „spațiu” și „timp”, este exclusiv teoretic. Este motivul pentru care procesele cauzale verificate experimental par a fi „legale”: oricând poți găsi, cu ajutorul „semnalelor” potrivite, o „cauză” pentru un „efect”, și invers (ele sunt în totdeauna acolo și „așteptă”).

Ca într-un roman de Agatha Christie: mulți ar putea comite o crimă, conform unor probe și deducțiilor „în totdeauna” corecte ale lui Hercule Poirot (și ar putea, astfel, înfunda pușcăria), dar numai unul este ucigașul.

Relația cauzală însăși este „ILEGALĂ”: elementele ei („cauza”, „timpul”, „efectul”) au naturi total distincte care nu permit nici o relație între ele: „cauza”, „efectul” sunt „forme” iar „timpul” este non „formă” („TIMPUL (EINSTEIN RATEAZĂ)”, pag. 4).

Dacă, totuși, se „încropește” așa ceva, ce este acea analiză? Evident un truc!

Să încercăm să vedem ce-a băgat Einstein sub preș.

Revin: „Pentru a putea studia ordinea desfășurării în timp a evenimentelor și poziția relativă a punctelor spațiale raportate la diferite sisteme de referință inerțiale...”.

Deci, în primul rând, trebuie să existe S. Există acesta în „natură”? Nu! Îl „fabricăm” cauzal? N-avem cum: S ca și „efect” ar avea altă „cauză” inițială și și-ar pierde „gradul” de sistem de referință. Deci: ce este S? Evident „formă” și este în organismul nostru care este tot „formă”. Este aceasta

caracterizată de „simultaneitate”? Da! Mai este nevoie să mergem mai departe? N-am făcut nici primul pas în descrierea „cauzală” a „simultaneității” și, cu toate că trebuia s-o găsim la sfârșitul descrierii, constatăm că „începutul” nu este posibil fără ea.

Apoi „evenimentele fizice” considerate (față de punctele matematice) trebuie să „semneze condica” în S , fiecare în mod independent. Dacă „în condică nu există ambele semnături, la aceeași dată” (adică dovada că „evenimentele” sunt simultan „angajate la firma S ”, așa cum susține ipoteza), atunci s^2 n-are sens din punct de vedere fizic.

Cum am putea stabili coordonatele unui eveniment oarecare într-un sistem de referință inerțial S , folosindu-ne de semnale luminoase (fără să luăm în considerare rigla, compasul și/sau efectul Doppler)?

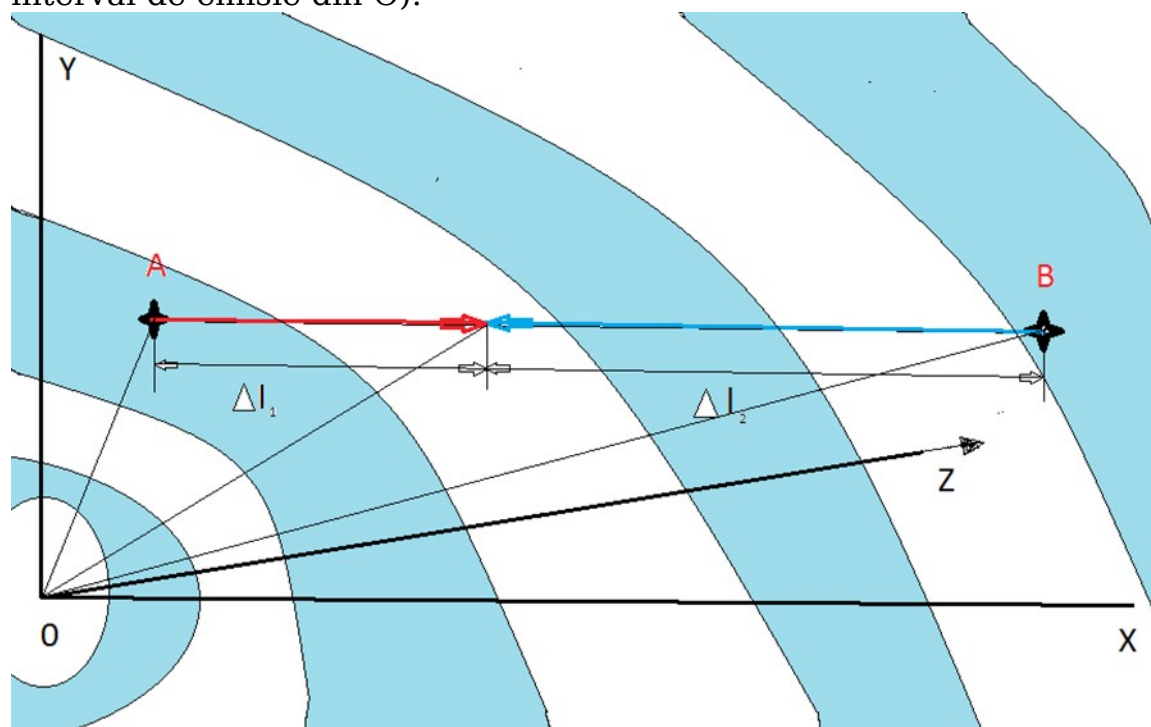
Prima idee care îți vine în cap ar fi o oglindă: un semnal trimis într-o oglindă aflată în punctul respectiv și reflectat din nou în originea O a lui S ar oferi informațiile geometrice necesare. Problema este că nu punctul ne interesează ci „evenimentul”. Asta s-ar traduce cu situația în care oglinda aflată în punct ar avea poziția necesară reflectării semnalului strict către originea O numai o perioadă foarte scurtă (aceea în care ar avea loc evenimentul).

Și aici s-a rupt filmul: cum procedezi ca semnalul din O să nimerească în punct „în mijlocul evenimentelor”?

Poți trimite un semnal continuu în toate direcțiile. Vei nimeri cu siguranță evenimentul (cu locul și momentul său) dar în afara de, eventual, direcție nu poți afla nimic (ști în ce moment s-a întors semnalul evenimentului dar, semnalul fiind continuu la „plecare” nu ști când a plecat semnalul util).

Poți considera un semnal împărțit în intervale de durată în jurul originii O și poți stabili un număr finit de zone posibile din care ar putea să provină semnalul evenimentului (dacă acesta se întoarce, adică se petrece într-un

interval de emisie din O).

Mai mult de atât nu se poate face.

Ba da: coordonatele inițiale se pot alege (ca în demonstrație)!?

„Restul e doar tăcere!”

Adică existența simultaneității nu se definește în condițiile unei teorii oarecare, ci se postulează. Atunci ce este acea teorie? Așa cum arătam în TIMPUL (EINSTEIN RATEAZĂ) teoria sa, fără definirea „timpului” este o teorie care descrie (frumos și inteligent de altfel) „gaura covrigului”. (cam asta este „timpul” și orice teorie care-l are la bază, pentru cei mai mulți dintre noi: „Definirea cu exactitate a timpului este o sarcină dificilă, atât în filozofie cât și în știință. Timpul este o noțiune primară (care nu se definește, ci este percepută prin simțuri; v. mai jos) și corelată cu cea de eveniment. Percepția umană sesizează ordinea în timp a evenimentelor.” (<http://ro.wikipedia.org/wiki/Timp>).

(Einstein) «A construit niște teorii care demonstrează că "ceva" ("timpul") nu este "absolut" ci "relativ". Grozav! Dacă ar fi cunoscut, însă și natura reală a "ceva"-ului ar fi descoperit că relativitatea acestuia este, de fapt, absolută: el nu există altundeva decât în capul subiectului!» (pag. 57).

„Timpul” ESTE O CAPCANĂ la nivelul ADN-lui pentru Homo sapiens! Depinde numai de el ca să scape din ea!” (pag. 47)

Iar efortul („inteligent”) de a pune „timpului” masca „simultaneității” este jenant. Nu pentru Einstein, ci pentru cei care au acceptat așa ceva.

Prin procedeul de mai sus atitudinea față de „mecanica clasică”, care postulează „pe față” simultaneitatea („În mecanica clasică se consideră „de la sine înțeles” că simultaneitatea a două evenimente este o proprietate independentă de observator și că ordinea cronologică și duratele

fenomenelor sunt independente de observator sau experimentator” – vezi link-ul de mai sus), este de-a dreptul obraznică.

„Traducerea” citatului ar fi un truism: simultaneitatea nu depinde de „timp” (care ține exclusiv de „percepția umană” – de „Eu”): „Percepția umană sesizează ordinea în timp a evenimentelor.” Mare adevăr!

Realitatea (r.g.), fiind geometrică conține simultaneitatea în natura lucrurilor. Ea este accesibilă „organismului” (vezi cimpanzeul din material care „dilată” - elimină - „timpul”, *prin observare directă*, **NU PRIN „DEPLASARE” LA VITEZE APROPIATE DE VITEZA LUMINII ÎN VID**, ca-n transformările lui Lorentz).

Ea nu trebuie definită (nu apare acolo printr-un proces)! Ea este!

Și ne este accesibilă FĂRĂ SINAPSE CONDIȚIONATE!